

Šore Kar

Šopek

šolskih pesmi.

S posebnim ozirom na narodne in
v narodnem duhu zložene napeve.

Priredil in na svetlo dal

Anton Kosi.

Izdaja v štirih delih.

Drugi del.

Na podlagi II. dela Schreiner-Hubadove
„Čitanke“ in Josin-Ganglovega „Drugega
berila“

Založil izdajatelj (A. Kosi v Središču na Štaj.)
1906.

Tiskala „Katoliška Tiskarna“ v Ljubljani.

Cena K _____ h _____, s poštnino K 1 - h _____

- 086

OPOMBE

k pesemski zbirki

„Šopek šolskih pesmi“

S posebnim ozirom
na narodne in v narodnem duhu zložene napeve.

Izdaja v štirih delih.

==== Priredil in na svetlo dal ====

ANTON KOSI.

==== 1906. ====

Založil izdajatelj (A. Kosi v Središču na Štajerskem).

Mr D 3090/1950

Narodna pesem je največje važnosti za pevski pouk v ljudski šoli. Nobene pesmi se učenci ne poprimejo tako hitro in lahko, kakor narodne pesmi.

Domicijan Serajnik, (sen.)
v „Popotniku“ za l. 1887.

Med ljudskošolskimi predmeti zavzema važno mesto tudi petje, in to po vsej pravici. Zakaj glasba sploh, zlasti pa petje je imenitno vzgojno sredstvo: požlahtnjuje človeško srce, kroti v njem divje strasti, vzbuja in krepi estetične, verske in patriotske čute, skratka: petje je buditelj vsega dobrega in plemenitega. „Lepa pesem je božji dar“ trdi prav nepozabni naš Slomšek, Schiller pa pravi: „Kjer se veselo poje, tam bodi brez skrbi, med hudobneži se pesem ne glasi.“ —

Ker je namen ljudske šole, harmonično izobraževati vse naravne darove in zmožnosti otrok ter vplivati na njih srce, okus in mišljenje, in ker najde vzgojitelj tudi v petju važno sredstvo, ki mu pomaga, reševati vzgojno nalogo ljudske šole, zato je sveta dolžnost učiteljeva, da obrača pri pouku v šoli tudi temu predmetu povoljno pozornost.

S petjem pa se doseže v ljudski šoli le tedaj pravi namen, ako se tako uravna in goji, da petje ne ostane samo „šolsko“ petje, marveč se prenese po mladini prej ali slej tudi v življenje. Prvi pogoj pri tem pa je, da izbira učitelj le take pesmi, ki ugajajo otroškemu čilemu in živahnemu čuvstvu, njegovi živahni naravi. Ako pogodi učitelj v ljudski šoli i v tem oziru pravo, tedaj je lahko uverjen, da je storil mnogo za povzdigo petja sploh; zakaj otroci vzamejo v šoli priučene pesmi kot neizgubljivo svojino, kot dragocen zaklad in ljub spomin na šolska leta s seboj v poznejše življenje, in petje jih bode blažilo še dolgo, dolgo potem, ko so zapustili šolske prostore.

Kdor je kedaj poučeval ali še poučuje na ljudski šoli petje, ta se je gotovo uveril, da je ni pesmi, ki bi se otrokom priljubila tako hitro, kakor preprosta narodna pesem. Vseh umetnih namer in nemelodične šopirjenosti je prosta, in uprav zato jo poje mladina vedno z veseljem, uprav zato ugaja ta

pesem značajo ljudske šole najbolj. Ministerialni učni načrti torej ne zahtevajo brez vzroka od učitelja, da se ozira pr pevskem pouku pred vsem na ljudsko ali narodno pesem.

Mnogo se je sicer pri nas že storilo za povzdigo narodne pesmi v ljudski šoli, zlasti v poslednjem času, a storilo bi se gotovo še več, ko bi imeli vsi lepi narodni napevi tudi lepo, ali bolj rečeno: za šolsko mladino prikladno besedilo. A uprav v tej točki narodne pesmi niso take, kakoršnih bi si želel vzgojitelj mladine. Ne trdim, da so vse besede naših narodnih pesmi pohujšljive, poudarjam pa, da so te pesmi, kar se tiče njih besedila, za poučne, ozir. vzgojne namene, zvečine neprimerne, ker imajo v sebi premalo vzgojnih momentov.

Ker torej pretežni večini narodnih pesmi z ozirom na njihovo besedilo ne moremo odločiti v ljudski šoli mesta, in ker se je vrhutega še treba ozirati na znano pedagoško-didaktično načelo, da bodi pouk v petju v najožji zvezi z drugimi učnimi predmeti, zlasti z jezikovnim, odločil se je podpisaneec, izbrati iz bogatega zaklada narodnih melodij¹⁾ najboljše in najprimernejše napeve ter jim podložiti besedilo pesmi iz ljudskošolskih čitank, ki se sedaj rabijo. Otroci se seznanijo na tak način že v ljudski šoli temeljito z raznimi narodnimi melodijami, čeprav ne s prvotnim ali izvirnim besedilom. Tega pa se lahko poprimejo naši mladi ljudje pozneje, ko stopijo iz šole — to se pravi: ako jim bodo ugajale narodne besede bolj, nego v šoli priučeni pesniški izdelki znanih in priznanih naših slovstvenikov.²⁾

¹⁾ V zbirki sem uporabil tudi precej takih napevov, ki še niso bili do sedaj objavljeni nikjer.

²⁾ Eden g. tovarišev, neki —m—, se je oglasil takoj, ko je slišal, da namerjam izdati šolsko pesmarico z narodnimi napevi v 34. številki „Učiteljskega Tovariša“ za l. 1904 ter skušal zagovarjati stališče, da stori učitelj, ki podloži narodnemu napevu drugo, četudi njegovemu značaju primerno besedilo, narodni greh. Gospod urednik „Učit. Tovariša“ je na to pozval v isti številki slovenske glasbenike in druge veljake, ki bi naj v tej stvari izrazili javno svoje mnenje ter rešili končnoveljavno vprašanje, „ali se naj pojo v šoli na narodne napeve samo narodne besede ali je pa dovoljeno podlagati narodnim melodijam i tuji tekst“. Javno se je razgovora o tem vprašanju udeležil razun pisca pričujočih vrstic, ki je v 35. številki „Učit. Tovariša“ preciziral v tej stvari svoje stališče — samo en gospod tovariš, odlični glasbenik Emil Adamič. V 36. številki „Učit. Tovariša“ je opiraje se na mnenja največjih glasbenih mojstrov temeljito dokazal, da ni bogve kakó velik narodni greh, ako podložimo narodnemu napevu v svrhu njegove uvedbe v ljudsko šolo drugo, z našim značajem melodije primerno besedilo.

Tudi profesor gosp. dr. Ilesič odobrava na str. 157. „Slovana“ za l. 1905 podlaganje novega besedila pod narodne napeve, navajajoč za takó ravnanje vzgled iz „pevoljubne ilirske dobe“ in pa dejstvo, da je na enak način nastala celo naša avstrijska cesarka himna. V tem oziru

Vsem pesmicam, ki so v naših čitankah, sicer nisem našel primernih narodnih napevov; toda to me ni zbegalo ali preplašilo, ker mi je znano, da se šolskim otrokom prikupijo tudi druge melodije — umetni izdelki raznih glasbenikov — ako so le priproste in zložene v narodnem duhu. Povabil sem torej na sodelovanje razne slovenske skladatelje in glasbenike; vsi so radovoljno ustregli moji prošnji in mi poslali več ali manj lepih, po narodnih motivih zloženih izvornih napevov. Precejšnje število napevov pa je zložil pesmicam tudi izdajatelj pesmarice sam.

Izmed p. n. sotrudnikov omenjam tu samo nekatere in sicer: Adamič Emil (Kamnik), Druzovič Hinko (Maribor), dr. Ipavic Gustav (Št. Jurij ob j. ž.), Juvanec Ferdinand (Postojna), Serajnik Domicijan, ml. (Ormož), Serajnik Frančišek (Središče), Vrabl Rudolf (Vransko). Večina teh imen je itak že od prej dobro znana slovenskemu, za glasbo se zanimajočemu občinstvu.

mi je sicer že ob pregledu rokopisa moje pesmarice pisal g. prof. Gerbič, „da je popolnoma prav“, da sem podložil narodnim napevom drugačno, t. j. moderno besedilo, ker „prvotno besedilo ni vselej primerno za vzgojo v šoli“, a pozneje, ko se je ta stvar razpravljala v javnosti, mi je pisal še drug glasbeni strokovnjak iz Ljubljane med drugim sledeče: „Ne dajte se preplašiti, marveč le pogumno naprej! Res je sicer, da je narodna pesem celota, ki sestoji iz besed in napeva, toda pomniti je, da je tudi napev sam za-se celota, ki s podloženim novim tekstom nikakor ne izgubi svoje muzikalne vrednosti. Kajpada dobi stvar drugačno lice, ako bi hotel n. pr. kdo narodnim napevom siloma natvezti tuji ritem; v tem slučaju se kaj lahko dogodi, da prenarajalec oskube narodno melodijo njenega prirodnega lepotečja, napev ostane v glasbenikovi roki kaj lahko le metulj, odgrnjen in opran vseh barv, ki so ga dičile v radost stvarstvu . . .“

Odlični tovariš — glasbenik — iz Spodnje Štajerske mi piše: „G. — m — u sem sicer mislil na njegove opombe v „Učit. Tovarišu“ odgovoriti javno, a ker se mi dozdeva, da temu kolegu ni toliko za stvar, . . . zato sem to misel opustil. Ne vem sicer, Vas li bodo besede dot. poročila v „Učit. Tovarišu“ zbegale in Vam vzele pogum, stopiti s pesmarico v javnost, a toliko pa vsekakor kot poznalec razmer lahko rečem, da bode slovensko učiteljstvo tudi v slučaju, da Vaša pesmarica nikoli ne zagleda belega dneva, podlagalo pod narodne melodije šolske pesmi. A bode li podložen tekst tudi vedno v soglasju z značajem dotičnega napeva, to je seveda drugo vprašanje . . . Jaz sem sicer tudi za to, da se goji v ljudski šoli celotna narodna pesem, a samo tedaj, ako nam pri tem besedilo ne dela neprilik. Nisem pa za to, kakor želi to g. — m — u, da bi se narodno besedilo „popravljal“, ozir., da bi se zamenjavale prvotne besede z drugimi, n. pr. „ljubica“ z „mati“ ali „sestra“ itd., zakaj taka pesem (da govorim z besedami gosp. — m — a [Prim. „Učiteljski Tov.“ za leto 1904, str. 311 in „Učit. Tovariš“ za l. 1905, str. 70.]) „ni več narodna, ampak je le neka zmes, ki nam neprijetno draži uho in srce.“ Namesto popravljenega narodnega besedila torej le raje kar novo besedilo pod narodno melodijo!“ . . .

Kolega s Primorskega piše: „Lepe in prikupne so res narodne pesmi, zlasti glede na njihove melodije, a da bi se v narodnih napevih

Gg. tovariša Slapšak Julij (Vodice - Kranjsko) in Strelec Ivan (Št. Andraž v Slov. goricah) pa sta mi blage volje poslala precejšnji zbirki muzikalnega narodnega gradiva, ki mi je tudi dobro služilo pri sestavljanju pesmarice. Vsem tem gospodom izrekam za njihovo prijaznost in pomoč tem potom prav pri- srčno zahvalo. Oba dela pesmarice so v rokopisu kritično pre- gledali gg. Gerbič Fr., Fajgelj Danilo, Adamič Emil in Fran Serajnik. Na marsikaj so me opozorili, zato bodi i njim na tem mestu za njihove dobrohotne migljaje in pa za njih trud najiskrenejša zahvala!

Pri tej priliki še omenim, da sem poslal mnogo pesmic iz „Šopka“ še v rokopisu raznim tovarišem in tovarišicam po Slovenskem v blagohotno porabo v šoli, in da je večina teh pesmic, ozir. napevov na ljudskih šolah že dostala s povoljnim uspehom praktično preizkušnjo. Storil sem torej vse, kar je moči storiti izdajatelju kake publikacije, s katero hoče v resnici koristiti.

tudi vedno strinjal tekst tako imenitno z napevom, da bi mu ne bilo možno podtakniti boljšega in primernejšega besedila, o tem pač močno dvomim. Sicer pa smo glede narodnih pesmi kaj čudni! Ako slišimo kako v narodnem duhu zloženo pesem (ozir. napev), nam ta ugaja, a le tako dolgo, dokler ne izvemo, da je napev zložil ta ali oni manj odlični glasbenik (skladatelj minorum gentium). „Lepa je, a narodna vendar ni“ – pravimo – „narodne so lepše“. Kdo je torej vendar zložil narodne napeve, da so tako mični? Čujmo, kaj piše o tem „Slovan“ v 8. zvezku za l. 1905. Ta list pravi: Gotovo je, da ve- čino narodnih popevk ni zložil priprosti narod, pastir na paši, kosec na košnji ali obrtnik pri svojem delu, nego so jih komponirali glasbeni diletantje, učitelji stare šole, organisti in sploh omikanejši glasbeniki; a ti so bili sinovi svojega naroda ter so na podlagi narodnih motivov dali narodnemu besedilu pristno narodne melodije.“

V tej stvari sem prejel še več pisem od raznih gg. tovarišev, ki me vsi izpodbujajo, češ, naj spravim obljubljeni pesmarico čim hitreje na svetlo.

Ker sem se pri pregledovanju raznih nemških, čeških in hrvaških pesmaric uveril, da umejo vsi izdajatelji šolskih pesmaric zahtevo, ki je zražena v učnem načrtu za pevski pouk v ljudski šoli „posebna gojitev narodne pesmi“ tako, da se gre v prvi vrsti za narodno melodijo, in da so podlagali do sedaj brez izjeme vsi urejevatelji šolskih pesmaric narodnim napevom moderne, vzgojnimi in poučnimi svrham ustrezajoče tekste (Proschko in Pamer pišeta v predgovoru k svoji zelo razširjeni „Liederquelle“ med drugim: Die Melodien sind fast durchwegs dem Schatze des deutschen Volksliedes entnommen. Nur in Ausnahmefällen, wo sich zu einem anerkannt guten Texte keine passende Volksweise finden ließ, wurden Melodien entsprechend abgeändert oder selbst bei- gegeben), zato sedaj z mirno vestjo izročam svojo pesemsko zbirko javnosti in to tembolj, ker ima skoraj vsaka pesem poleg narodnega še i drug kolikor mogoče po narodnih motivih zložen napev, ki lahko služi potem onemu tovarišu, kojemu prevelika navdušenost za celotno narodno pesem ne dopušča peti narodne melodije s tujim tekstom.

Še dve, tri besede glede na uredbo pesmarice same.

Četudi zahteva učni načrt, v katerem je določen smoter pevskega pouka v ljudski šoli, na najnižji stopinji le enoglasno petje, vendar sem pridejal tudi napevom I. dela pesmarice povsod še i drugi glas, da ga učitelj lahko rabi za spremljevanje na goslih. Drugi glas igra učitelj seveda le tedaj, ako pojó otroci prvi glas pesmi že prav gladko. Da bi glas enih gosli ne izdal ničesar proti skupnemu petju vsega razreda, kakor trdijo nekateri, ni res. Gosli so najprimernejši instrument za spremljevanje, ozir. za vaje v petju, njih glas prešine takorekoč vse otroške glasove, zlasti, ako ima gosli v rokah količkaj spreten goslar. Sicer pa priporočajo tudi razna navodila za pouk v petju učitelju spremljevanje enoglasnega petja s svojim ali pa z glasom kakega glasbila.¹⁾

Drugi glas je v I. delu pesmarice tu in tam nekoliko bolj figuriran, nego oni v II. delu zbirke. To pa zaradi tega, ker se na najnižji stopnji ni nadejati, da bi peli otroci tudi dvoglasno, pač pa je to mogoče na srednji stopnji, ako so razmere pevskega pouku količkaj ugodne; zato je drugi glas v II. delu „Šopka“ tudi nekoliko bolj enostaven in za petje pripraven: nizkega „g“-ja ne doseže nikjer, „a“ pa le redkokedaj.

Da sem sprejel v „Šopek“ za eno in isto besedilo po več napevov, lažjih in težjih, s tem sem — tako vsaj upam — ustregel vsem onim tovarišem, ki so v tem smislu izražali svoje želje večkrat že tudi javno po naših glasilih.²⁾

Tovariši, s katerimi sem se posvetoval svoječasno o tej stvari, so mnenja, da je večje število napevov za eno in isto besedilo takim pesemskim zbirkam iz raznih vzrokov v korist. Kar se tiče pričujoče moje zbirke, sta bila zlasti dva razloga, ki sta me nagnila, da sem se odločil za pomnoženo število napevov. Prvič so okusi kaj različni, istotako zmožnosti mladih pevcev, zato ugaja enemu ta, drugemu zopet drug napev: iz večjega števila pesmic pa posameznik lažje izbere svojemu okusu in potrebi primerno melodijo. Drugič se nahaja z ozirom

¹⁾ Tako je n. pr. čitati v navodilu k učnim načrtom v zbirki „Die neuen Gesetze und Verordnungen auf dem Gebiete der Volksschule für Steiermark“, zvezek 21., str. 44. med drugim sledeče: „Der Lehrer spiele oder singe gelegentlich die zweite Stimme mit, um die Kinder an den zweistimmigen Gesang zu gewöhnen und denselben vorzubereiten.“

²⁾ Prim. „Pop.“ za l. 1880, str. 93., kjer piše v članku „Petje“ tovariš s psevdonomom „Anzov Jože“ med drugim tudi, da bi se učiteljstvu zelo ustreglo, ako bi imela v pesemskih zbirkah ena in ista pesem po več napevov.

na dejstvo, da so spisana naša šolska berila po raznih avtorjih, eno in isto besedilo često v „Abecedniku“, ozir. v „Začetnici“, kakor tudi v II. delu „Čitanke“, ozir. v „Drugem berilu“. Potemtakem bi moral prinesiti za več pesmic, ki se nahajajo že v I. delu „Šopka“ in v II. delu primerne, t. j. nekoliko težje napeve. Da se temu izognem in da spravim oba dela pesmarice, kar se tiče obsežnosti tvarine, v pravo razmerje, sprejel sem za pretežno večino pesmic I. dela „Šopka“ za eno in isto besedilo po dva ali celo po tri napeve. Po istem načinu kakor I. del je sestavljen i II. del zbirke, da se učitelju omogoči izbira težjih ali lažjih napevov, kakršne pač rabi za svoje več ali manj nadarjene pevce.

Tretji del „Šopka“ bode zasnovan na podlagi Josin-Ganglovega „Tretjega berila“ in Schreiner-Hubadove čitanke III. del. Četrty del „Šopka“ pa se bode naslanjal na pesemsko besedilo IV. dela Schreiner-Hubadove „Čitanke“, vrhutega bode obsegal zadnji del moje pesmarice tudi lepo število onih narodnih pesmi, pri katerih tudi tekst dovoljuje, da se lahko brez vsakega pomisleka uvedejo v šolo. V IV. delu „Šopka“, ki bode kaj pripraven zlasti za šolske slavnosti in veselice — domoljubna pesem bode v njem močno zastopana — se bodo odlikovali vsi napevi po nekoliko bolj distingvirani, moderni opremi. Stavek teh pesmi bode dvoglasen, zvečine pa triglasen.

Za III. del „Šopka“ imam tudi že pripravljenega precej gradiva, pomoč in sodelovanje pa so mi obljubili poleg zgoraj navedenih skladateljev še nekateri drugi slovenski glasbeniki.

Pošiljajoč I. in II. del svojega „Šopka šolskih pesmi“ v svet, izrekam na tem mestu prisrčno željo, naj bi ta zbirka dobro došla cenjenemu učiteljstvu, kakor tudi mladini slovenski, naj bi z uspehom pomagala širiti lepo slovensko pesem pri mladih in starih, pri bogatih in revnih, po hribih in dolinah . . . po vseh krajih mile naše domovine, da postane tako petje potom šole polagoma lastno vsem dobam človeškega žitja, vsem stanovom, obema spoloma. V to pomози Bog!

V S r e d i š č u, meseca decembra 1905.

Anton Kosi.

Šopek

šolskih pesmi.

S posebnim ozirom
na narodne in v narodnem duhu zložene napeve.

Izdaja v štirih delih.

Drugi del.

Na podlagi II. dela Schreiner-Hubadove „Čitanke“ in Josin-
Ganglovega „Drugega berila“.

Pripredil in na svetlo dal
ANTON KOSI.

==== 1906. ====

Založil izdajatelj (A. Kosi v Središču na Štajerskem).

Sem pevec in peti
je vse mi na sveti!
Saj dani so glasi,
da pojem si včasih:
zakaj bi ne pel?

Jožef Hašnik.

D 21. X. 1946 / 1277

☞ Vse pravice pridržane. ☞

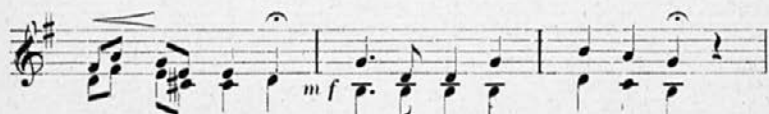
Bog.

Veličastno.

Po starem cerkvenem napevu.

Z Bogom za-čni vsa-ko de - lo, da bo do-ber

tek i - me - lo, z Bogom de-lo do-kon-čaj,

- mel boš tu že sla - dki raj!

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Polažoma, pobožno.

Po starem nabožnem napevu.

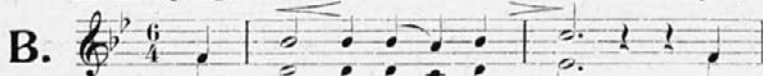
1. Ko zju-traj se zbu-dim, naj-prej pre-go-vo-

rim: hva-ljen bo - di Je - zus

Kristus, hva-ljen bo - di Je - zus Kri-stus!

*Živahno polagoma**Narodni napev.*

1. Ko zju - traj se zbu - dim, naj-
 2. Po po - ti tud' gre - dóč, po-
 3. Ko mi - mo kri - ža grem, po-

prej pre-go - vo-rim: } Hvaljen bo - di Je - zus
 zdravljam vse re-koč: }
 bo - žno ti povem: }

poco ritard.

Kri - stus, hva-ljen bo - di Je - zus Kri-stus!

4. Za vsaki božji dar,
 še tako majhno stvar
 hvaljen bodi Jezus Kristus!
5. Zdaj in pa vsaki čas
 vesel mi bodi glas:
 hvaljen bodi Jezus Kristus!

A. M. Slomšek.

Pred poukom.

*Počasno in pobožno.**Narodni napev.*

1. Te - bi kli - če ve - čni O - če, zbranih
 2. Sr - ca na - ša Ti pri - pra - vi, um raz-

o - tro - či - čev krog, bla - go - slo - vi pro - si
ja - sni in spo - min, ra - ste naj v modrosti

vro - če, ga pri u - ku mi - li Bog!
pra - vi vsak ko Je - zus, bo - žji sin.

Po pouku.

Pobožno, ne prehitro.

Anton Kosi.

1. Ve - čno sla - vo Ti po - je - mo, z na - mi
2. Le - pe u - ke v sr - cih hra - ni, nam po

naj Te vse ča - sti; hva - lo Te - bi vsi da -
njih ži - ve - ti daj, ve - dno Ti nam stoj na

je - mo za vse, kar smo sli - ša - li.
stra - ni in nas pe - lji v sve - ti raj.

Srce — oltar.

Počasno in pobožno.

Anton Kosi.

1. Tvo-ja du-ša, lju-bo de-te, bo-di
 2. Vo-šče - ni-ce v be-lem kro-gu na ol-
 3. A lju - be-zen do O - če-ta, ki pre-

- kakor lep ol - tar; nanj po - la-gaj mi-sli
 tar-ju pla-me - né, že - lje dvi-ga-jo-če
 bi-va vrh ne - bá, ta nad vse ti bo-di

- sve-te, gre-šnih mi-sli pa nik - dar.
 k Bo-gu, v pr-sih tvo-jih naj go - ré.
 sve-ta, bo-di ve - čna luč sr - cá.

Tvoj angel.

Srednje polagano.

Po hrvaškem napevu.

1. Kdo ti da-je slad-ke sa-nje, ka-dar
 2. Kdo na de-sni ču-je stra-ni, du-ši
 3. Kdo te va-ru-je v ne-zgo-di, po ste-

- te ob-ja-me spa-nje? De-te lju-bo sr-ček
 tvo-ji ti-ho zna-ni: gre-ha ve-ko-maj se
 zah-ne-var-nih vo-di, v sr-cu hra-ni blag po-

moj, } An - gel } tvoj.
 boj? }
 koj? }

4. Ko ugasne žar očesa,
 kdo popelje te v nebesa?
 Dete ljubo, srček moj,
 angel tvoj.

Anton Medved.

Na poti v šolo.

Prisrčno.

Narodni napev.

A. 1. Kaj mu - diš me, oj, ze - le - ni in cve-

to - či travnik ti? Oj trav-nik ti*) Lep si,

a - li v šo-lo me - ni, lju-bi trav-nik se mu-

di, ze-lo mu - di. La, la, la, la,

*) Odmev. Za odmev se rabijo v 2. kitici besede „tovariš bil“ in „oj bi lovil; v 3. kitici „oj znaš ti že“ ter „dà, oj glavé“; v 4. kitici pa besede „oj, ptiček prost“ in „bo moj in gozd“.

la, la, la, la, la, la, la, la, la.

ritard.

la, la, la, la, la, la, la, la, la.

B. *Zmerno in ljubo.* *Narodni napev.*

1. Kaj mu - diš me, oj, ze - le - ni in cve-
 2. Ur - ne ri - bi - ce v po - to - ki, rad bi
 3. Pti - ček, ti u - teg-neš pe - ti, kar ti

to - či trav-nik ti! Lep si, a - li v šo-lo
 vam to - va-riš bil; te - kal, ska - kal bi po
 tre - ba, znaš ti že; v šo-lo mo-ram jaz hi-

me - ni, lju - bi trav-nik se mu - di.
 lo - ki in me - tul - je bi lo - vil.
 te - ti, kjer se bi - stri - jo gla - vé.

4. Ali ko pa šola mine
 kakor ti bom, ptiček, prost;
 hej, čez jarke in krtine!
 Travnik ves bo moj in gozd.

Jožef Stritar.

Hej telovadci!

Polagano, gredé.

Anton Kosi.

1. Kdor te-lo - va-dec je, te-mu se zná:
2. Čuj - te! Za - ra - na na dalj-nji pre - hod
3. Že te-lo - va-dec u - vrš-čen sto - ji,

gi - bič-no ho - jo, po - sta - vo i - ma,
bo-bna gr - me - če-ga va - bi ro - pot,
li - ca ža - ri - jo, o - kó pla-me - ni,

gi - bič-no ho - jo, po - sta - vo i - ma.
bo-bna gr - me - če-ga va - bi ro - pot.
li - ca ža - ri - jo, o - kó pla-me - ni.

La, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la.

4. Trdno po taktu vesel in srčan,
on prekorači goró in raván.
5. Srce pogumno, prečvrsto teló,
skale in jarke prehodi lahkó.
6. Zunaj se vadi ko ptica leteč,
vriska in poje, življenja kipéč.
7. Moč mu dviguje in širi srcé,
kite čvrsti mu, roké in nogé.

Lujza Pesjakova.

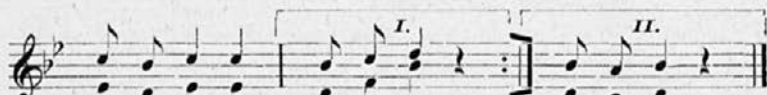
V šoli.

*Gredé, odločno.**Po hrvaškem napevu.*

1. Ti tam še - sti v drugi klo-pi! ko - li - ko je
 2. Vra-ne dru-ži - jo se ra-de, pet na smreki
 3. Kaj se te - bi zdi? No-be-na! Kaj! To v glavo

- šestkrat pet? Ma-li mož na no-ge sto - pi!
 jih če - pi; pu-ška po - či, e - na pa-de;
 mi ne gre! E - na pa-de u - stre-lje - na,

- Šestkrat pet je tri - de-set! tri - de - set!
 ko - li - ko jih še se - di? še se - di?
 dru-ge štiri od-le - té, od - le - té.

4. Glej ga, glej, glavica bistra!
 Majhen deček, velik mož!
 S časom boš še za ministra,
 ako vedno priden boš!

Jožef Stritar.

Bolni tovariš.

*Gredé, sočutno.**Emil Adamič.*

1. Ka - kó ti je, An - drej - če? Bo - lje?

- Ve - li - ko bo-lje, to je prav; vstal skoro boš na

ritard.

vr̄t, na po-lje in v šo-lo šel kre-pak in zdrav.

B. *Sočutno, precej hitro.* *Emil Adamič.*

mf

1. Ka - kó ti je, An - drej - če? Bo-

p lje? Ve - li - ko bo-lje, to je prav; vstal

f sko - ro boš, na vr̄t, na po - lje in

v šo - lo šel kre - pak in zdrav.

C. *Počasno in sočutno.* *Hrvaški narodni napev.*

p

1. Ka-kó ti je An-drej-če? Bo-lje? Ve-li - ko

3. Te ja-go-de sem ti pri - ne-sel, ki sem to

mf

bo-lje, to je prav; vstal sko-ro boš, na vr̄t, na

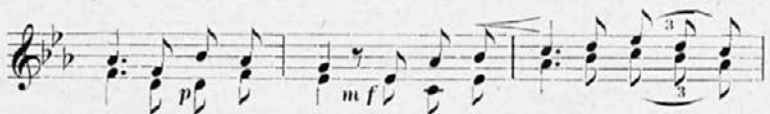
ju - tro jih na - bral; v to-ril-ce to jih bom iz-

po-lje in v šo-lo šel krepak in zdrav. 2. Gospod u-
tre-sel, kaj boljše - ga bi rad ti dal! 4. Še dru-gi

či - telj so vpra - ša - li: Ka - kó se
pri - de - jo za ma - no; vsa šo - la

Kot-ni - ku go - di? Hva-li - li so te in de-
ra - da te i - ma; zdaj grem, na - ló - go da - nes

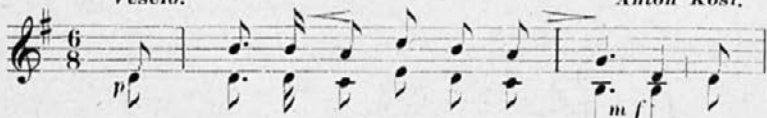
ja - li, da si naj - bolj - ših e - den ti.
da - no, mu - di se zde - la - ti do - ma.

Jožef Stritar.

Jutro.

Veselo.

Anton Kosi.

- Po kon - cu, po kon - cu za - span - ci! K mo -
- Že moč - nik na mi - zi ka - di se, pod
- Pod pa - zdu - ho buk - vi - ce, Ti - ne, pa

lit - vi skle - ni - te ro - ké; pod nebom po - je - jo škr -
 mi - zo pa ma - ček pre - ži; po - je - di na de - lo mu -
 bi - strit v šolo si gla - vó; ti, To - ne, se spo - mni ži -

jan - ci, in soln - ce vi - so - ko je že.
 di se, Bog si - ti le pri - dne lju - di.
 vi - ne, ti, Min - ka, na po - lje z me - nó.

4. Na delo, naj mraz je, naj vroče,
 truditi se vsak je dolžan;
 kdor delati more, pa noče,
 zanj krop je predober neslán.

Jožef Stritar.

Škrjanček poje ...

Zmerno.

Narodni napev.

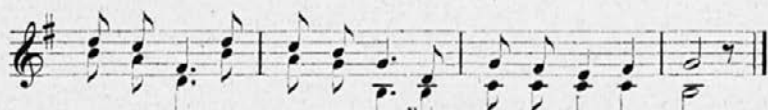
1. Škr - jan - ček po - je žvr - go - li, ker
 2. Iz sna se na - glo kmet zbu - di, na
 3. Mar - lji - vo de - te v šo - lo gre, ve -

se živ - lje - nja ve - se - li, ko se za - sve - ti
 po - lje nje - mu se mu - di, mo - dri - na ve - dre -
 se - lje pol - ni mu sr - cé, ne - zmerno ži - vo

be - li dan, po - zdra-vlja hrib in plan. Ko
ga ne - ba le - pó se mu sme - hljá, mo-
vne-ma ga kra - so - ta ju - ter - na, ne-

se za-sve-ti be-li dan, po-zdravlja hrib in plan.
dri-na ve-dre - ga ne - ba le - po se mu sme-hljá.
zmerno ži-vo vne-ma ga kra - so-ta ju - ter - na.

4. Pastirček poje si na glas,
ker je na pašo gnati čas,
on poje Bogu tisoč hval,
ki lepí dan je dal.

5. Potoček lahno žubori,
to žuborenje se glasi
ko miloglasna pesmica,
hvaleča Stvarnika.

6. Zato, o človek, tudi ti
ne zabi Boga hvaliti,
ki modro je ustvaril svet,
vse spravil v lepí red.

Anton Kosi.

Jutranja molitev.

Počasno in nežno.

Po narodnem napevu.

1. Lju - bi Bog, za - hva - lim te,
2. Vse, kar vi - dim, goz - di, po-lja,
3. Ču - vaj tu - di, lju - bi Bog,

da no - coj si ču - val me!
vse, o Bog, je tvo - ja vo - lja;
star - še mo - je vseh nad - log.

Hva - la lju - bi an - ge - lji,
le ve - se - lo, pti - ca, poj,
Ču - vaj bra - te, se - stre mi,

zve - sto ste me ču - va - li.
vse ti da - je Bo - gec moj.
jaz pa pri - den bom vse dni.

Opomba. Pri 2. kitici se pojeta v 4. in 8. taktu namestu polnote
dve četrtinki. Iz hrvaškega.

Veselo dete.

V koraku.

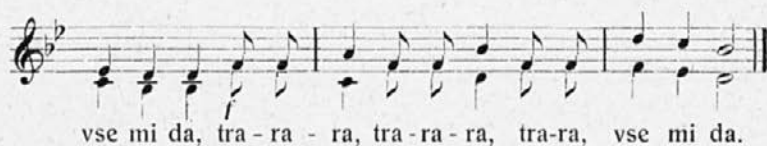
Dr. G. Ipavc.

A. *mf*

1. Kdo me ne - ki rad i - ma? tra - ra - ra!

kdo me ne - ki rad i - ma? tra - ra - ra!

p Bog, ki do - bro vse mi da, Bog, ki do - bro

V koraku. *Fr. Serajnik.*

B. kdo me ne-ki
kdo me tu-di
kdo me tu-di

1. Tra-ra - ra, tra - ra - ra!

rad i - ma? *f* Tra - ra - ra, tra - ra - ra!

Bog, ki do-bro vse mi dá.
O - če, moj in ma-mi - ca. } Tra - ra - ra,
Bra - tec moj in se - stri - ca.

f tra - ra - ra, *p* tra - ra - ra!

4. Trarará, trarará!
ker me vsakdo rad ima,
trarara, trarara!
sem veselega srca.

P. Gros.

Mati.

Zmerno in sočutno.

Po P. Hug. Sattner-ju.

A. *p* 1. De-te rev - no, de-te ma - lo, kdaj mi
 bo-deš po-pla - ča - lo vse, kar za te skrb-na
 ma - ti mo-gla sem in bom pre - sta - ti.

Milo.

Emil Adamič.

B. *p*
 1. De-te rev - no, de-te ma - lo, kdaj mi
 2. Sem na ro - kah te no - si - le, v bo-le-
 3. Po-stelj ko - li-krat po - stla - la, zi - bel
 bo - deš po-pla - ča - lo vse, kar za te skr-bna
 či - nah te zdra - vi - la, za - te noč in dan skr-
 tvo - jo sem zi - ba - la, pe-sem ti za - pe - la
 ma - ti mo-gla sem in bom pre - sta - ti? vse, kar
 be - la, za - te sem in bom ži - ve - la, za - te
 slad - ko, da za - spa - lo si čez krat - ko, pesem

za-te skrbna ma - ti mogla sem in bom presta-ti.
noč in dan skr-be - la, za-te sem in bom ži-ve-la.
ti za-pe-la slad-ko, da za-spa-lo si čez kratko.

4. Črezte se potem nagnila,
srčno Boga sem prosila:
Oče, hudega ga brani,
meni, sebi ga ohrani!
5. Dete malo in ubožno,
bodi pridno in pobožno,
s tem skrbi mi boš plačalo,
dete revno, dete malo.

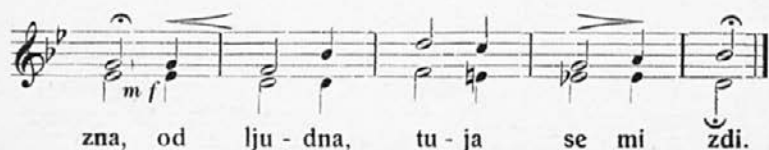
Simon Jenko.

Tožba po materi.

Gredé, zadrževaje in čuvstveno.

Fr. Serajnik.

Počasno, z občutkom.

Anton Kosi.

1. Ka - kó je hi - ša strašno pra - zna, od
2. Od - kar so ne - sli vas iz hi - še in
3. Oj, kje ste, kje ste, ma - ti zla - ta, ta

kar vnjej ma-te-re več ni! Ta iz-ba prej ta - ko pri-
po - lo - ži - li v temni hram, sol - ze si va - ša hčer-ka
kó se to - ži mi po vas! O, ko bi se od - pr - la

ja - zna, od - lju-dna, tu - ja se mi zdi.
bri - še, le k vam že - li si, ma - ti, k vam!
vra - ta in se pri - ka - zal vaš o - braz!

4. Vratú bi vam se oklenila,
pa v ljube gledala oči;
od sebe bi vas ne pustila,
tam hočem biti, kjer ste vi!

Jožef Stritar.

Pripovedka o nosku.

Zmerno, pripovedovaje.

Anton Kosl.

m f

1. Da-nes zo-pet mi po - sne - ta sme-ta-
 2. Jaz je ni-sem, ma-ma, res ne! Zajček
 3. Ča - kaj, vi - de - la ta - koj bom! Nosek

na je v skle - di! Veš li, kdo jo je po-
 jo po - snel je; Glej, ka - ko na de-sni
 mi po - ka - ži! Aj, ka - kó je mehek!

je - del? Mi-mi - ca po - ve - di!
 ša - pi in krog us - tec bel je!
 Pa sem vje - la te na la - ži.

4. Oh, odpusti, saj povem ti
 po pravici, mama:
 jaz namazala sem zajčku
 šapo, gobček sama.

6. Naj bo! ali vedno pomni:
 nosek vse odkrije;
 kadar praviš neresnico,
 „laže, laže!“ vpije.

O. Zupančič.

Priroda.

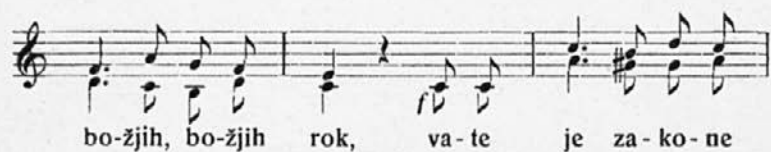
Srednje polagoma.

Po hrvaškem nar. napovu.

A.

p

1. Ve - li - čan - ska si pri - ro - da, de-lo

Polagoma, slovesno.

Dr. G. Ipavie.

Srednje polagoma.

Anton Kosi.

C.

1. Ve - li - čan-ska si pri - ro-da, de - lo
2. O lju - be - zni cvet nam kli - če in o
3. In v tem do - mu človek bi-vam, srečna

bo-žjih, bo-žjih rok, va - te je za - ko - ne
 si - li, si - li grom, v te - bi je kra - so - ti
 bo - žja, bo-žja stvar, kar z be - se - do On u -

Svo-je vpi-sal ve - čni, ve-čni Bog. Va - te
 Svo-ji Bog se - zi - dal zi - dal dom, v te - bi
 stva-ril, dal je me - ni, me - ni v dar, kar z be -

je za - ko - ne Svo-je vpi-sal ve-čni, ve-čni Bog.
 je kra - so - ti Svo-ji Bog se - zi - dal, zi - dal dom.
 se - do On u - stva-ril, dal je me - ni, me - ni v dar.

4. Naj zato Mu slavo pojem,
 naj se veselim,
 ker v prirode veličanstvu
 gospodar živim.

Engelbert Gangl.

Opomba. V napevu A in C se ponavljata v 2. kitici zloga „sili“ in „zidal“, v 3. kitici zloga „božja“ in „meni“, v 4. kitici se postavi pred besedo „veselim“ beseda „srčno“, v zadnji vrstici te pesmi pa se poje beseda „živim“ dvakrat. V napevu B se v 2. in 3. kitici ponavljata v zadnji vrstici zloga „zidal“ in „meni“. V zadnji kitici pa se beseda „živim“ ponavlja.

Velikonočna.

Gredé, jako zmerno,

Narodni napev.

A. *m f*

1. Vse ze - le - no, vse cve - to - če, ka-mor

mo - je zre o - kó! Sr - ce me - ni bi - je

vro - če, da pre - pe - val bi gla - snó.

Nežno, ne prehitro.

Emil Adamič.

B. *p*

1. Vse ze - le - no, vse cve - to - če,
2. Ra - do - stni so mo - ji gla - si,
3. Le za - poj - mo vsi ve - se - lo,

ka - mor mo - je zre o - kó! Sr - ce me - ni
saj je tu Ve - li - ka noč, ki pred dav - ni -
da se ču - je krog in krog: kar sr - ce si

bi - je vro - če, da pre - pe - val bi gla -
mi je ča - si Bog v nji zmagel smr - ti
je že - le - lo dal nam vsem je lju - bi

sno! da pre - pe - val bi gla - sno.
moč, Bog v nji zmagel smr - ti moč.
Bog, dal nam vsem je lju - bi Bog.

Vrnitev pomladi.

Zmerno živahno.

Ferd. Juvánc.

A.

1. Spet se je bla - ga vr - ni - la po - mlad,

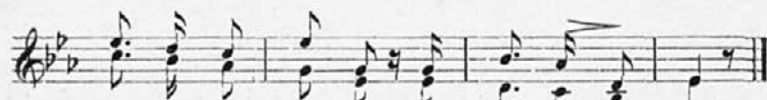
me - gla zbe - ža - la, iz - ko - pnel je sneg;

kme - tič pri - pra - vlja se i - ti o - rat;

kos nam pri - le - tel pre - pe - vat je v breg,

kme-tič pri - pra-vlja se i - ti o - rat;

kos nam pri - le - tel, pre - pe - val je v breg.

Zmerno živahno.

Dr. G. Ipavie.

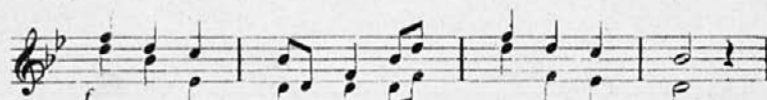
1. Spet se je bla-ga vr - ni-la po-mlad,
2. Di - ha vi - jo-la, na - pe-nja se brst,
3. Le-stvo je k deblu pri - slo-nil vrt - nar,

me-gla zbe - ža - la iz - ko-pnil je sneg,
le - ska od - cvi-ta, a dren ru-me - ni;
ve - ji - ce re - že in tre-bi in žgé;

kme-tič pri - pra - vlja se i - ti o - rat;
jag - le - ce zla - te ro - di - la je prst;
sna - ži dre - ve - sa, od - vra - ča jim kvar;

kos nam pri - le - tel pre - pe - vat je v breg,
vr - bo - va pi - ščal se že nam gla - si,
ce - pi div - ja - ke, za - sa - ja pe - šké,

Polažoma, pa z živahnostjo.

Dr. G. Ipavc.

B.

1. Bur - ja po - či - va, me-gla be-
3. Sla - vec iz - ga - ja pe-sem gla-

ži, i - va cve - ti - ce zla - te ro-
si, pir-ne ob - ha - ja v družbo go-

di. 2. Po-tok po ta - li ze-mlji šu-
sti. 4. Mo-dra vi - jo - la cve-tje le-

mlja, v bistrem zr - ca - li soln-ce i - gra.
pó kra - si - ta po - lje, dol in go - ró.

5. Blaga dišava
dije povsod,
vsa se narava
smeje nasprot'. | 6. Pustimo zide,
hitro na plan!
žal naj odide,
tugo na stran! |
|---|--|

*7. Dokler leskeče
miljeni čas,
rože dišeče
pletimo v las!

L. Svetec.

* Po 7. kitici se poje zopet 1. kitica; z isto se torej pesem konča.

Rožici.

Srednje polagoma.

Po narodnem napevu.

1. Bo - di mi zdra - va, ro - ži - ca za - la,
3. Cve - tje ru - de - če ve - ter raz - me - če,

v ti - hi sa - mo - ti skri - va te vrt.
te - be in me - ne čas za - du - ši.

2. K tvo - jim vo - nja - vam, raj - skim di - ša - vam,
4. To - rej bod' zdra - va, ro - ži - ca za - la,

v solnčnih je žar - kih pot mi od - prt.
do - kler še si - je raj - ska po - mlad!

A. Umek.

Dekle in roža.

Zmerno.

Narodni napev.

1. Ro - ža na vr - tu ze - le - nem cve - te,
2. Ža - lo - stno ro - ža po - ve - si gla - vo,
3. Pa je na ok - nu cve - te - la po - mlad,

pri - de tja k ro - ži ve - se - lo de - klé,
de - kle u - tr - ga cvet z mehko ro - ko;
pa je o - to - žno kril ro - ži - co jad;

ro - že si za - že - li, ro - ži - ci
v dom ga po - ne - se svoj: Tu mi vonj
ro - ža cve - te - la je, ro - ža zve -

go - vo - ri: Poj - di, ah, poj - di z me - noj!
slad - ki tvoj ve - čno o - znanjaj po - mlad!
ne - la je, de - kli - ca to - či sol - ze.

Trobentici.

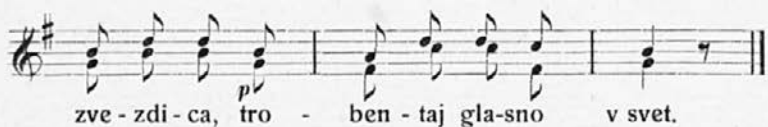
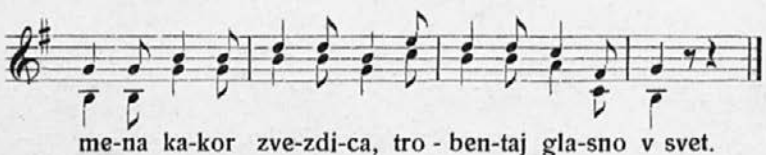
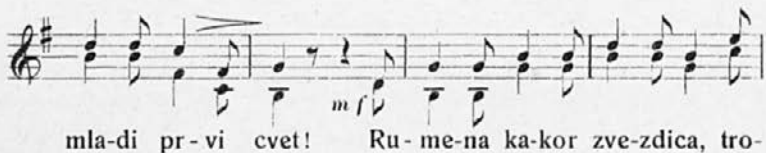
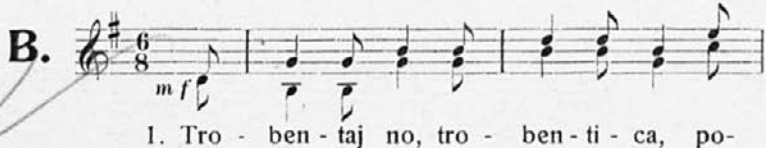
Veselo.

Po narodnem napevu.

A.

1. Tro - ben - taj no, tro - ben - ti - ca, po -

m - la - di pr - vi cvet! Ru - me - na ka - kor zve - zdi - ca, tro -

*Veselo.**Narodni napev.*

P. Ang. Hribar (v „Mlad. glasih“).

A.

1. Ob-šla sem vso o - ko - li - co, da na-šla

bi vi - jo - li - co. Ha, tu je e - na; oj, ve-

se - lje! Iz - pol - nje - ne so mo - je že - lje.

Polagoma.

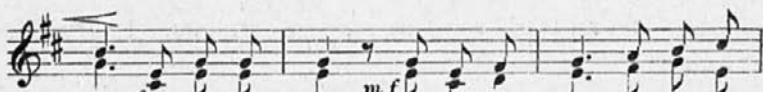
Anton Kosi.

B.

1. Ob-šla sem vso o - ko - li - co, da na-šla

2. Do - vo - li, oj cve - ti - ca, mi, ti pr - va

3. V gredi - co te vsa - di - la bom, z vo - di - co

bi vi - jo - li - co. Ha, tu je e - na; oj ve -
 med se - stri - ca - mi, iz - gre - bla bom te z gručo
 te po - ji - la bom, bra - ni - la sla - ne te stru -

se - lje! Iz - pol - nje - ne so mo - je že - lje.
 ce - lo, skr - bnó, da te ne bo bo - le - lo.
 pe - ne in to - če, da te ne za - de - ne.

4. Kar si želiš, imela boš,
pa cvela in dehtela boš;
domov zdaj urno kar mogoče,
da ti ne škodi solnce vroče.

Jožef Stritar.

Drevo v cvetu.

Polagoma. *Narodni napev.*

A.

1. Ko gle-dam spo - mla-di cve - to - če dre-
vo, ve - se - lja se sme - je mi sr - ce slad-
kó. La, la, la, la, la, la, la, la, la,
la, la, la, la, la, la, la, la, la, la.

Zmerno. *Narodni napev.*

B.

1. Ko gle - dam spo - mla - di cve - to - če dre-
2. Pri - bli - žam po - bo - žno se mu go - lo-
2. Vseh vr - tov je sla - va, vseh vr - tov je

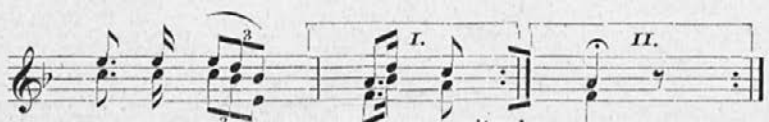
vo, ve - se - lja se sme-je mi sr - ce slad-
glav, o - nó mu mla - do - sti po - do - ba je
kras, pre - pe - va - jo pti - ce mu hva - lo na

kó, ve - se - lja se sme-je mi sr - ce slad-
prav, o - nó mi mla - do - sti po - do - ba je
glas, pre - pe - va - jo pti - ce mu hva - lo na

kó.
prav. } La, la, la, la, la, la, la,
glas.

la, la, la, la, la, la.

4. Za dom svoj izvoli
iz ptičkov ga par,
ljubezni je srečne
vesele oltar.	6. Te trudnega vabi
cvetoče drevó,
glavičico sivo
cvet božka mehko.
5. Iz cveta čebela
nabira si med,
napravlja iz njega
nebeško si jed.	7. Mladini nedolžni
enaka je last;
ta cvet je dežele,
človeštva je čast

8. Veselje razseva in radost budi, o krasnosti njeni se vse veseli.
9. Z veseljem napaja še starcu srce, o njej se nebesa celó veselé.

10. Zato ko ugledam cvetoče drevo, veselja se smeje mi srce sladkó.

M. Valjavec.

Vrtec.

Veselo. *Po narodnem motivu A. Kosi.*

A. *mf*

1. Svoj vr-tec pre - lju-bi prav ra-da i-

 mf *ritard.*

mam, ko ju-tro zbu - di me, brž vanj se po - dam.

Veselo. *Narodni napev.*

B. *mf*

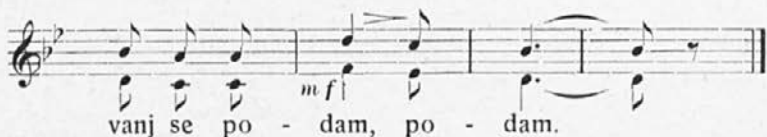
1. Svoj vr-tec pre - lju-bi prav ra-da i-

 p

mam, prav ra - da i - mam, prav ra - da i - mam, ko

 p

ju-tro zbu - di me, brž vanj se po - dam, brž

*Veselo.**Narodni napev.*

1. Svoj vr-tec pre - lju-bi prav ra-da i-
2. Tam ro - ži-ce nežne prav krasno cve-
3. To v sr-ce me ga-ne in mi-če mo-

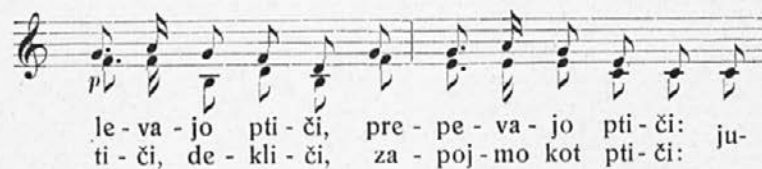

Majnikova.

*Veselo.**Hinko Družovič.*

*Vriskaje, hitro.**Emil Adamič,*

1.-2. Ju - hej-sa, ju-haj, pre - kra-sen je maj! Žgo-
Fan-

Seno.

*Srednje polagoma, živahno.**Anton Kosi.*

1. Se - no di - še - če gra - bi - mo, pa
 2. O - bla - čki be - li pla - va - jo, mu -
 3. Mo - žje se - no na - kla - da - jo, na

pe - ti ne po - za - bi - mo; kaj bi ne bi - li do - bre
 ši - ce se zi - gra - va - jo, ko - bi - li - ca pred na - mi
 vi - le ga na - ba - da - jo; vo - li - ča vpre - že - na sto -

vo - lje? Ta - kó le - pó je rav - no po - lje! Kaj
 ska - če, bo - ji le - se - ne se zo - ba - če, Ko -
 ji - ta in slad - ko mr - vi - co dro - bi - ta, vo -

bi ne bi - li do - bre vo - lje? Ta -
 bi - li - ca pred na - mi ska - če, bo -
 li - ča vpre - že - na sto - ji - ta in

kó le - pó je rav - no po - lje!
 ji le - se - ne se zo - ba - če.
 slad - ko mr - vi - co dro - bi - ta.

4. Hladno je, solnce niža se,
večernim goram bliža se;
voz proti domu se pomiče,
k molitvi zvon večerni kliče.

Jožef Stritar.

Na vse zgodaj.

A. *Zmerno.* *Fr. Serajnik.*

1. Na vse zgodaj prišlo soln-če-ce je

k me-ni, reklo: Poj-di z ma-no, greva v gozd ze-

le-ni! Reklo: Pojdi z ma-no, greva v gozd ze-le-ni!

B. *Zmerno.* *Anton Kosi.*

1. Na vse zgodaj prišlo soln-če-ce je
2. Lju-bo, zla to soln-ce, kdo pa ča-ka
3. Kdo po-nu-di v sen-ci hla-den mi pro-

k meni, re-klo: Poj-di z ma-no, gre-va v gozd ze-le-ni!
ná-me? Ča-ka-jo te rde-če ja-go-di-ce sa-me!
storček? Na ze-le-nem ma-hu go-sto-ljub-ni korček!

Zmerno.

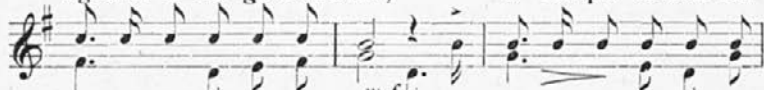
Narodni napev.

Ve-ter la-hek je z dre-ve - sa
 Vgledate o - be ga kma-lo,
 Slednjič konec je ne - vo-lje,

1. Ve-ter la - hek je z dre-ve-sa stre-sel
2. Vgleda - te o - be ga kmalo, menda
3. Sle-dnjič ko - nec je ne - vo-lje, zgrabi-

stre-sel o-reh bil dro-ban, pri-šli bli-zu sta iz
 menda ju je gru-dil glad, ker dru-ga-če bi ne
 zgra-bi-li sta ga z zob-mi; o - reh pa se sam raz-

o - reh bil dro-ban; pri-šli bli - zu sta iz
 ju je gru-dil glad, kar dru-ga - če bi ne
 li sta ga z zob-mi; o-reh pa se sam raz-

le - sa ve - ve - ri - ci v o - no stran.
 da - lo gri - sti se za ma - li sad.
 ko - lje, prah ru-jav se za - ka - di.

le - sa ve - ve - ri - ci v o - no stran.
 da - lo gri - sti se za ma - li sad.
 ko - lje, prah ru - jav se za - ka - di.

4. Vrže vsaka pol lupine
 jezna izmed zob na tla,
 izpred druge druga šine
 v gozd, osramočena vsa.
5. Mnogokrat tako ravnajo
 strastni med seboj ljudje,
 jezo in prepir imajo;
 piškav oreh si delé.

Frančišek Cimperman.

Naša vas.

A. *Polagoma.* *Narodni napev.*

1. Sto-je na holmu hi-še tri, pod holmom

po-tok čist šu - mi, in ri - bi - ce tam pla-va-

jo, po vo - di se zi - gra - va - jo.

B. *Lahno zdržano.* *Narodni napev.*

1. Sto-je na hol-mu hi-še tri, pod holmom
2. O-re-hov, jablan, hrušek, sliv ob ko-čah
3. A v senci drev-ja sad-ne - ga pod brambo

potok čist šu - mi, in ri - bi - ce tam pla-va-
je do sa-mih njiv; pre-cve-ta - jo, di - še spo-
krova hladne - ga v vro-či - ni ska-če kup o-

jo, po vo - di se zi - gra - va - jo.
mlad, je - sen ro - dé o - kro - gel sad.
trok, ki go - lih glav so, bo - sih nog.

4. Nad njimi ptičice pojó
in gnezda si skrivaj pletó:
pomladi tam se veselé,
drugam jeseni odleté.
5. Za kočó vsako je ulnjak,
šumi od zlate zore v mrak;
čebele pridno letajo,
medú ljudem obetajo.
6. Razgled je s holma lep takó,
da vabi srce in okó:
tam gore so, a tod poljé,
in travniki tam zelené.
7. Po gorah cerkve so okrog,
moleče k nebu v sinji lok;
a vsaka ima zvon glasán,
ki poje, ko se bliža dan.
8. Minilo že je nekaj let,
kar šel sem s holma v beli svet;
a vtisnil se mi je v spomin
do črne jame globočin.

František Levstik.

Moj dom.

Zmerno. *Anton Kosi.*

A.

1. V do - lin - ci pri - jet - ni je lju - bi moj dom, ni -

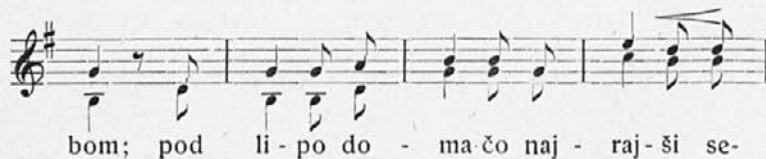
ko - li od nje - ga po - dal se ne bom; pod

Srednje polagoma in odločno.

Narodni napev.

B.

vim. Tra, la, la, la, la, tra, la, la, la, la,

la, tra, la, tra, la, tra, la, la, la, la,

la, pod li-po do - ma-čo naj - ra-je se-

dim, v do-ma-čem ve - se-lju naj - sla - je ži - vim.

Zadovoljni kmetič.

Zmerno živahno.

Narodni napev.

1. Kaj ma - ram, da ni-mam } pa-
za-
o-

la - če, gra - dú; jaz kme - tič o-
kla-dov sve - ta; za - kla - di so
bi - lih go - stij; Bog da - je mi

sta - nem in slu - žim Bo - gú.
le - pi, mir lep - ši sr - ca.
z de - lom vsak - da - njih je - dij.

4. Kaj maram, da nimam
sveta veselja;
veselje najslajše
mi petje je ptic.

5. Kaj maram, da nimam
gosposkih nadlog;
jaz kmetič ostanem —
in z mano je Bog.

A. P.

Božji volek.

Zmerno veselo. *Po narodnem motivu Fr. Serajnik.*

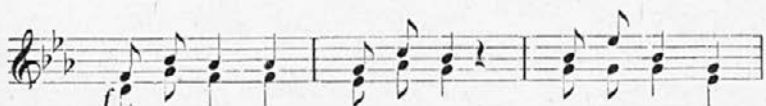
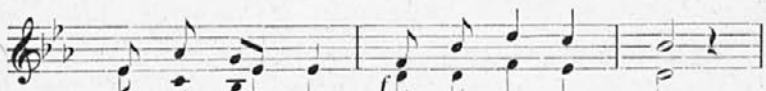
A. 1. Ču - ri - mu - ri bo - žji vo - lek, bo - žji vo - lek

moj, zle - ti, zle - ti in po - ka - ži, kje je domek

tvoj, zle - ti, zle - ti in po - ka - ži, kje je domek tvoj.

*Srednje polagoma.**P. Aug. Hribar.*

1.-2. Ču - ri - mu - ri, bo - žji vo - lek,

bo-žji vo-lek, vo-lek moj, zle - ti, zle - ti
tam je domek, domek tvoj, zdaj pa zle - ti

in po - ka - ži, kje je do - mek tvoj!

3. Z ro ke deč-ko-ve je bo-žji vo-lek, vo-lek od-le - tel
4. Po-le - tel je bož-ji volek k solncu, k solncu pod nebó,pa na po-lja, pi-sa-ni je cvetki ob-se - del
dol-go je za njim str-me - lo dečko - vo o - kó.

O. Zupančič.

Vprašanje solnčecu.

*Srednje polagoma in nežno.**Anton Kosi.*

1. Kje soln - če - ce mo - je, do - mov - je je
2. Črez si - nje vo - di - ce, na zla - te stop -
3. Pa kje ta tvoj grad je? Mar tu - di ves

tvo-je, kam poj-deš o mra-ku no - coj? Kam
ni - ce tja v grad bom po - pla-va - lo svoj. Tja
zlat je? In po-stelj-ca, kakšna je ta? In

poj - deš o mra - ku no - coj?
v grad bom po - pla - va - lo svoj.
po - stelj - ca, kak - šna je ta?

4. Moj grad za gorami,
čuj, biseri sami —
in posteljca vsa iz zlata.
5. „Pa kdo te uspava,
kdo se poigrava
s teboj, kadar dolgčas ti je?
6. Aj, zvezdice takrat
prišetajo vsakrat,
če noč je, če dolgčas mi je.“
7. Pa nimaš je majke . . .
Kdo pravi ti bajke?
In vence, — kdo spleta za te?
8. „Ves svet mi je majka,
ves svet mi je bajka,
in rože so moje sestre.“

Vida.

Kadar solnce zjutraj vstane.

Lahko.

Narodni napev.

1. Ka - dar soln - ce zju - traj vsta - ne,
 2. Vsta - ni, vsta - ni že, škr - jan - ček!
 3. Zaj - ček, hej, le brž se zbu - di!

- naj-prej si o - či po-ma - ne, po - tlej pa po-
 Kdo bi tak-šen bil za-span-ček! Hi - tro pti - ček
 Si - li ti za - span-ček tu - di? Pre - cej zaj - ček

- gle-dat gre, je - li kdo po kon - cu že!
 se zbu - di, v zrak nad po - lje po - le - ti.
 se zbu - di, v de - te - ljo se na - po - ti.

4. Hej, petelin, kaj odlašáš?
 Oj, zakaj se ne oglašáš?
 Brž petelin se zbudi,
 na dvorišče pohiti.
5. „Ti, golobček, čas ni spati,
 čas je zrnje že zobati!“
 Brž golobček se zbudi,
 zrnje zobat poleti.
6. Čuj, lenuh, še ti se zbudi,
 vstati čas je tebi tudi!“
 A lenuh odpre oči,
 zamiži in spet zaspi.

Poleg nemškega izvornika.

Oltar.

Polagoma.

Po narodnem motivu Fr. Serajnik.

1. Vsa-ko ja - sno noč, sveč go - ri ti - soč:
 2. Glej ne-bo ta - krat pač ol - tar je zlat!
 3. Kak-šen bo - žji čar, ko - lik ja - sen žar!

zvezde zla-te sve-ti - jo, an-gel-ci jih ne - ti - jo,
 V lučih si - je bo-žji stol, z njega gle-da Bog nizdol,
 Stvar-ni-ka pro-sla-vlja svet, Stvarnik blago-sla-vlja svet,

an-gel-ci jih ne - ti - jo.
 z njega gle-da Bog niz - dol.
 Stvarnik bla-go - sla-vlja svet.

4. Rahel dih igra;
 to je spev neba,
 angelci prepevajo,
 luči zlate sevajo!
5. Pač nebo takrat
 res oltar je zlat,
 in pobožno vsaka stvar
 zre na božji ta oltar.

Anton Funtek.

Kje je ljubi Bog doma?

Prijazno. *Po narodnem napevu.*

A.

1. Kjer *mf* le - po sve - ti se ne - bó, vse

ja - sno, mi - lo in le - pó, mil - jo - nov zve - zdic

sve - ti se, ka - kor naj - lep - še o - kence: od

tod nas gle - da dobri Bog, On skrb - ni O - če

vseh o - trok, v ne - be - sih je do -

ma, v ne - be - sih je do - ma.

*Pobožno.**Anton Kosi.*

1. Kjer le - po sve - ti se ne - bo, tak ja - sno,
2. Tam, kjer po go - rah grom bu - či, kjer po do -

mi - lo in lju - bó, mi - ljo - nov zvezdic sve - ti
li - nah šum, šu - mi, pri - kla - nja dre - vje hud vi -

se, ka - kor naj - lep - še o - ken - ce; od tam nas
har, pred njim se stre - se vsa - ka stvar, kjer se gla -

gle - da do - bri Bog, On skrb - ni
si On sam Go - spod, pri - ja - telj

O - če vseh o - trok, v ne - be - sih je do -
rev - nih vseh si - rot, je do - bri Bog do -

ma, v ne - be - sih je do - ma.
ma, je do - bri Bog do - ma.

A. M. Slomšek.

Prepelica.

Živahno.

Po narodnem napevu Fr. Serajnik.

mf 1-3. Ped pe - di in ped pe - di sem se s po - lja

ti gla - si. } Pre - pe - li - ca ta - ko po - je,
Pre - pe - li - ca mi - lo pro - si,
Pre - pe - li - ca, pla - ha pti - ca

ker i - ma mla - di - če svo - je; o - tro - či - čem
ko mla - di - čem je - sti no - si: Ped pe - di in
pra - vi: Lju - ba mi že - nji - ca, ko pri - že - la

pa ve - li: Ne pre - ga - njaj - te me vi!
ped pe - di, ko - sec, ču - vaj gne - zdo mi!
boš do me, pu - sti mo - je gnez - de - ce.

4. „Ped pedi“ in „ped pedi“
sem se s polja ti glasi.
Le tako pastirjem pravi,
ki pasó tam po dobravi:
„Glejte, da živinica
v deteljo ne bo ušla!

5. „Ped pedi“ in „ped pedi“,
to se vsaki dan glasi.
Novo jutro ko napoči,
in celó še v tihi noči,
ko nam tisoč zvezd blesti,
slišim glasni „ped pedi!“

Al. K. Sežunov.

Mak.

Hitro in šaljivo.

Fr. Serajnik.

1. Mak, mak, mak, sre-di po-lja ki - ma,
3. A - li jaz sem te iz - va - bi - lo

mak, mak, mak, rde-čo ka-po i - ma. 2. Pravi
iz ze - mlje, z lu-čjo te po - ji - lo. 4. Da me

mu soln - če - ce že - re - če: Daj, od-
ti od - go - ji - lo ni - si, jaz že

krij se mi! On se ne - če.
sam bil po - ma - gal bi si!

5. Veterček
črez polje zaveje;
gizdalin
mak se mu zasmaje:

„Ha, ha, ha!
Malo si me stresel,
kape pa
niši mi odnesel!“

7. A jesen
je prišla in zima;
gologlav
mak na polju kima.

8. „Joj, joj, joj!“
drgeta in vzdíše —
solнца ni,
rezka burja piše . . .

O. Zupančič.

Oblaka.

Lahko.

Po narodnih motivih Fr. Serajnik.

1. Dva o - bla - ka, ro - dna bra - ta, si - na
2. Kam si ka - nil, bra - tec be - li? Onkraj
3. Ti? Glej do - li tu pod na - ma kra-sen

si - nje-ga mor - ja, sre-ča - la sta se vi-
go - re glej po - ljé, glej go - ri - ce vi-no-
svet in ja - sen cvet! Tja po - ne - sem v krilu

so - ko nad vi - ši - na - mi go - rá.
ro - dne: mo - je ča - ka - jo ro - sé.
čr - nem bli-ska žar in to - če led.

O. Zupančič.

Po jagode.

Živo, veselo.

Emil Adamič.

1. Ja - go - de so zre - le že, hej, se - daj pa
 2. Pač, gozdíč, nas rad i - maš, ker nam to in
 3. Ja - go - de so žlahten sad, le hi - ti - mo

le po nje! Mi fan - ti - či, vé de - kle - ta,
 o - no daš! Koj po - mla - di daš nam pti - ce,
 v gozd jih brat! Slab - še sa - mi po - zob - lji - mo,

to je pač po - no - sna če - ta! Ko - šek no - si
 daš nam ptice in cve - ti - ce; ja - god zre - lih
 le - pše s sabo po - ne - si - mo. O - če, ma - ti

vsa - kdo v ro - ki, s koškom sto - pa v gozd ši - ro - ki.
 v sen - ci go - sti da - ješ nam po - le - ti do - sti.
 jih ve - se - li za da - ril - ce bo - do vze - li.

Ja - go - de so zre - le že, hej, se - daj pa le po nje!
 Pač, gozdíč, nas rad i - maš, ker nam to in o - no daš!
 Ja - go - de so žlahten sad, le hi - ti - mo vsi jih brat!

A. Funtek.

Malin.

Polagoma, udobno.

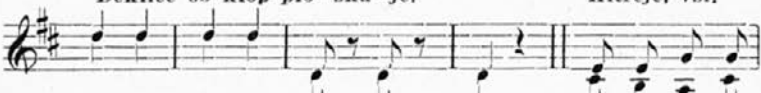
Emil Adamič.

Dečki z ro - ka - mi plo - ska - je

A. *f*
1. Ma-lin pra-vi: klip, klip, klop,

Deklice ob klop plo - ska - je.

Hitreje, vsi.

de-ca pra-vi: top, top, top. Ži-to vo-zi

kmet skoz du-ri, pek pa do-bro v peč za-ku-ri.

Ma-lin pra-vi: klip, klip, klop,

de-ca pra-vi: top, top, top!

Veselo.

Fr. Serajnik.

B. *m f*
1.-2. Ma-lin pra-vi: klip, klip, klop, de-ca pra-vi

top, top, top. } Ži - to vo - zi kmet skoz du - ri,
Mo - ko v vre - če zdaj de - ni - te,

pek pa do - bro v peč za - ku - ri! } Ma - lin pra - vi:
kruh, ko - la - če nam pe - ci - te!

klip, klip, klop, de - ca pra - vi: top, top, top!

Ant. Funtek.

Črno kravo molzo našo.

Veselo.

Fr. Schneider.

1. Čr - no kra - vo, mol - zo na - šo, Gre - gor
2. Zvo - nec po - je pre - le - pó, Gre - gor
3. Pri - de kra - va do br - vi - ce, do br -

že - ne vlog na pa - šo, star pastir in po - go - njič ne bo
gluh je na u - hó, Gregor gluh je na o - bé, kar naj -
vi - ce, do vo - di - ce, na - po - ji se ter na - pa - se, tamkaj

ji se vol-ka nič; le-sko - va-čo je pri-
 bo-lje sam on vé: kra-vi - co za rep dr-
 mla-da tra-va ra - se. Pa-si, pa - si kra - vi-

jel, ča - di zvo-nec sam pri - pel.
 ži, da je kam ne iz-gu - bi.
 ca, kjer je meh-ka tra-vi - ca!

4. Mleka dosti nam podeli;
 dve čebriči, dve keblici,
 drobno kašo ž njim zabeli!
 Mlečna kaša, mati naša,
 in otročja sladka paša,
 in otročja sladka paša!

František Levstik.

Pastirček.

Mirno in priprosto.

Narodni napev.

1. Na pla - ni - co ko - za na - ša
 2. S sa-bo vo - di dva ko - zli - čka,
 3. Spo-daj svet se raz - pro - sti - ra,

ho-di se naj - raj - ši past; tam ji te - kne
 močno rad o - ba i-mam, ni za be - la
 ves od soln-ca po - zla-čen; sre-čen, kdor se

so-čna pa - ša, meh-ka tra - va gre ji v slast.
dva ko-nji-čka teh ko-zli-čev ne prodam!
vanj o - zi - ra, lep-ši ni po - gled no-ben!

4. Stopil bom na vrh skaline
in zavrnil tam na glas,
da odmev po gori šine
v širi svet, v deveto vas!

Anton Funtek.

Kravica prodana.

Polagoma in čuvstveno.

Narodni napev.

1. Zdra - va siv - ka, sre-čno ho - di, mi - lo
2. Pri - dna kra - vi - ca si bi - la, mir - no
3. Mo - dra bi - la si na pa - ši, ne u-

me ta - ko ne glej! Pri-dna ka - kor tu-kaj
v hle-vu sta-la si, ma-lo kla - je si do-
ha - ja - la dru - gam, tel-ca si o Ma-li

bo - di, kjer ži - ve - la boš po - slej.
bi - la, mle - ka do - sti da - la si.
Ma - ši vsa - ko le - to da - la nam.

4. Enkrat še poglej prijazno,
preden te od tod ženó!
O, kakó bo v hlevu prazno,
ko zdaj tebe več ne bo!

Jožef Stritar.

Koklja.

Precej hitro.

Dom. Serajnik (ml.)

1. Ko - klja bi - ti te - žek stan, skrb in sit-nost
2. In na vr - tu, to je križ, raz-kro - pi se
3. Pa le ne po - slu - ša - ti, vsak vse sam iz-

noč in dan! Po dvo-ri - šči, po sme-ti - šči br-skaj, ži-ve-
ti dro-biž; ti pa pra-skaj in po-bi-raj, kvi-šku se na
ku-ša - ti. Ta ti spred, ta vza-di la - zi, star-ka pa na

ža jim i - šči, da na - si - ti se mladič, sa-mi ne o-
stran o-zi - raj; kra-gelj go-ri nad gla-vo, maček pa - zi
vse naj pa - zi; ko po-klí-čem ga: kok, kok! meniš, da ti

sta - ne nič! } Kok, kok, kok, kok! Kok, kok, kok, kok!
za se - čjó. }
pri-de vskok? }

4. Jajce več ko puta vé,
dobro pravijo ljudjé;
križ je dandanes z mladino,
komaj zapusti lupino,
pa ima že vso modrost,
vso modrost in učenost.
Kok, kok.

5. Ti pa svari, delaj mir,
ravs je vedno in prepír;
ko poganja mu grebenček,
čuti že, da je mladenček;
peti začne, da je joj!
pa šopiri se na boj!
Kok, kok!

6. Še na noč pokoja ni,
ko že drugo vse pospi.
Ko jih slednjič pódse skličem,
kjer najbolje je mladičem,
nič mirú mi ne dadó,
da nagnila bi glavó.
Kok, kok!

7. Izpod mene gleda ta,
ta s podbradkom se igra;
jeden mi na hrbet spleza,
drugi kavsá me in dreza;
vendar rada jih imam,
ljubšega nič ne poznam!
Kok, kok!

Jožef Stritar.

G o l o b č k u.

Veselo. *Narodni napev.*

A.

1. Go - lob-ček, ti pri - ja - telj moj, ka-

kó te rad i - mam; ne boj se me, ni-
kar ne boj, saj rad ti kru - ha dam.

*Ljubeznivo,**Ferd. Juvánek.*

B. *mf*

- Go - lob-ček ti, pri - ja - telj moj, ka-
- Pod stre - ho mla - de zdaj i - maš, ki
- Na - jej se, po - tlej zle - ti k njim, po-

kó te rad i - mam; ne boj se me, ni-
kru-hek jim je všeč, in a - ko ni ga,
zdra-vi jih le - pó, in daj, da od sr-

kar ne boj, saj rad ti kru - ha dam.
do - bro znaš, da glad je hu - da reč.
cá že - lim, da v slast bi vse jim šlo.

- Povej še to, da tisti ni
brežčutnega srcá,
kdor kaj potrebnim podeli
in ptičke rad ima.

Engelbert Gangl.

Zvečer.

Nežno. *Narodni napev.*

A.

1. Mo - li - tev dro-bne pti - čke ve-

čer-no zdaj po - jó; cve - ti - či - ce po-

bo - žno po - ve - ša - jo gla - vo. La,

la, la, la, la, la, po - ve - ša - jo gla - vó.

Lahko in mirno. *Po nar. motivih F. S.*

B.

1. Mo - li - tev dro-bne pti - čke ve-

3. Zvo - né o - krog zvo - no - vi, in

čer-no zdaj po - jó; cve - ti - či - ce po-

mo - je zdaj sr - cé spo - mi - nja se lju-

bo-žno po - ve-ša - jo gla - vó. 2. K po - či - tku se pri -
be-zni, ki ču - je vrh ze - mljé. 4. Ta čas je, de - te

pra - vlja do - bra - va in ra - van.
mi - lo, da sna se ve - se - liš,

p na ne - bu lu - na pla - va, ve -
da na-gneš ka - kor cve - tje gla -

čer je lep mi - ran, čer je lep mi - ran.
vi - co in za - spiš, vi - co in za - spiš.

Lujiza Pesjakova.

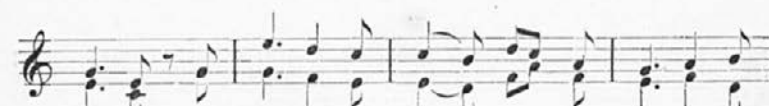
Zvonikarjeva.

Srednje polagoma.

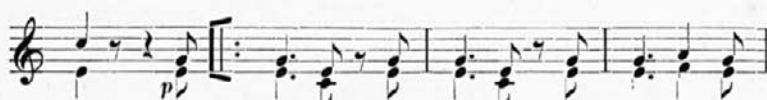
Blaž Potočnik.

1. Ko dan se za - zna-va, da - ni - ca pri -
2. Kdor ho - če ži - ve - ti in sre - čo i -

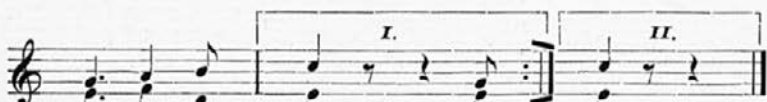
pla-va, se sli - ši zvo - ne - nje črez hri-be, črez
me - ti, naj de - la ve - se - lo, pa mo - li naj

plan: Zvo - no-vi, zvo - ni - te, na de-lo bu-
vmes: Zvo - no-vi, zvo - ni - te, k mo - li - tvi va-

di - te, ker na - še živ - lje - nje je
bi - te, ker pra-zno je de - lo brez

kra - tek le dan! Zvo - dan!
sre - če z ne - bes. Zvo - bes.

Blaž Potočnik.

Lahko noč.

Lahko in nežno.

Napev Protmanov.

1. Sve-tlo soln - ce se je skri - lo, vse na

sve - tu po - tih - ni - lo, vse o - de - va ti - ha

noč, da za - spa - ti nam je moč.

B. *Nežno, ne prehitro.* *Narodni napev.*

1. Sve-tlo soln-ce se je skri-lo, vse na
 2. Pti - či - ce in vsa ži - vi - na, go-spo-
 3. Mo - ja gla - va je za - spa - na, mo - ja

sve - tu po - tih - ni - lo, vse o - de - va ti - ha
 dar - ji in dru - ži - na, vse po - či - tka željno
 po - ste - lja po - stla - na; lju - bi angelj, va - ruh

noč, da za - spa - ti nam je moč.
 je, ti - ha noč za - zi - blje vse.
 moj, me - ne ču - vaj ti no - coj!

La la la la, la la la la,

da za - spa - ti nam je moč.
 ti - ha noč za - zi - blje vse.
 me - ne ču - vaj ti no - coj!

4. Jutri hočem zgodaj vstati,
 nečem zarje zaležati,
 Bog mi svojo daj pomoč —
 oče, mati, lahko noč!

A. M. Slomšek.

Večerno solnce.

Polagoma.

Narodni napev.

1. Kak le - po se soln-ce o - zi - ra za -
3. Vse spra-vlja se mir-no po - či - vat, po-

ha-ja in je-mlje slo-vo! Že ža-rek za žarkom u-
tih-ne-jo tru-dne stva-ri, po - čit-ka po-treb-ne-ga

mi - ra, za - pu-sti - lo sko-raj nas bo. 2. Za
vži-vat; tud' o-trok u - tru-jen za - spi. 4. Oh!

go-re vi - so-ke se skri - va, še ma-lo o - zi - ra se
soln-ce ti, na-še ve-se - lje, pri-si-jaj nam ju-tri le-

zdaj; že v sen-ci do-li - na po - či - va, že
pó, sr - cá boš o-gre-va-lo že - lje, ve-

z mra-kom o - de - va se gaj.
se - lo nam ju - tri spet bo.

Veseli hribček.

Veselo.

Narodni napev.

A.

1. En hribček bom ku-pil, bom tr - te sa-
pri - ja - tle po - va - bil, še sam ga bom

dil; Tra la la la la la la
pil.

la la la, tra la la la la la la

la la la, tra la la la la la la

la la la, še sam ga bom pil.

Živahno.

Narodni napev.

B.

1. En hribček bom ku-pil, bom tr - te sa-
2. Tam go - ri za hramom en tr - sek sto-
3. Že čriček pre - pe - va, ne mo - re več

dil, pri - ja - tle po - va - bil, še sam ga bom
 ji; je z grozđjem ob - lo - žen, da ko - maj dr -
 spat, v tr - ga - tev ve - le - va, spet poj - de - mo

pil. }
 ži. } La la la la la la la la la
 brat. }

la la la la la la la la.

Tra - la, tra - la la la, tra - la, la la la la.

4. Konjiči škrebljajo,
 in vozijo težkó,
 ker vince peljajo,
 ki je močno sladkó.

5. Prelepo rumeno
 ko čisto zlato,
 le pijmo pošteno
 prezlahtno blagó.

A. M. Stomšek.

Pri dobri gospodinji.

Srednje polagoma.

Narodni napev.

1. Ko - ra-kal vroč po - le-tni dan u - tru-jen sem po
2. Kraj ste-ze go - spo - di-nja tam pri - ja-za se me
3. Pod senč-ni-co vam hladno jaz po - či-val sem na

ce - sti; kam sto-pil že - jen pit bi v stran; kje
vsmi-li, po - va-bi me v ze - le - ni hram, češ,
tra - ti; pa pevcev mi za kra-tek čas zdaj

bi do - bil kaj je - sti? } La la la la
bo - di gost moj mi - li! }
da - la je po - zva - ti. }

la la la, la la la la la la la,

la la la la la la la, la la la la la.

4. In prišli so od vseh strani —
ne prišli — prileteli!
Najlepše pesmi pevci ti
mi peti so začeli.

5. Leže na mehkih tleh vesel
to petje sem poslušal,
med tem pa tudi pil in jel
in južino okušal.
6. In kaj sem jel in kaj sem pil?
Rumeno sadje sočno!
Kar poln klobuk sem ga dobil
od gospodinje ročno.
7. Že šlo je solnce za goró
in jaz sem moral vstati.
„Kaj pa sem dolžen za vse to?“
jo vprašam, „dobra mati!“
8. A ona zmaja le z glavo,
češ, nič za to ne vzame:
„Ostani le prijatelj moj
in — ne pozabi na me!“
9. Kdo gospodinja bila je
prijazna ta, bogata?
Ta jablana vam mila je,
oj, jablana košata.

Po Uhlandu A. Aškerc.

Po jabolka!

Zmerno. *Anton Kosi.*

A.

1. Ja-bol - ka, to do-bro ve - mo, sla-dka

so kot sa-ma strd, in za - to pa tu-di

V koraku.

Anton Kosi.

1. Ja - bol - ka, to do - bro ve - mo,
2. Glej, ka - kó se nam va - be - če,
3. Do - bro si po - me - ril, Jo - žek,

4. Le po njih dečaki čvrsti,
vsak jih klati, dokler vsa,
kar jih gori je, po vrsti
ne popadajo na tla!
5. Skrbno jih dekleta bodo
v koške devala tedaj;
prav nobeni ni na škodo,
ako nam pomaga kaj!

6. Pa naj le še kdo nas vpraša,
 kdaj nam je najlepši čas!
 Četa brž pové mu naša:
 Jabolk čas, ta je za nas!

Anton Funtek.

Postiljonska.

V koraku. *Narodni napev.*

A.

1. Naj - lep - še živ - lje - nje i - ma po-sti-
 ve - se - lje e - na - ko mi i-ščeš za-

ljon, Po hri - bih, do - li - nah s ko-
 stonj.

nji - či dr - dram, in zra - ven si

tro - bim naj - lep - še, kar znam: Tra-

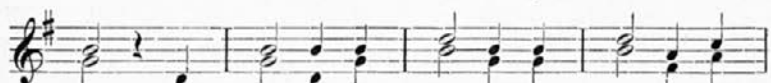
ra - tra-ra, tra - ra - tra-ra, tra - ra, tra-ra, tra - ra.

Srednje polagoma, zadovoljno.

Narodni napev.

1. Naj - lep - še živ - lje - nje i - ma po sti -
 2. Po hri - bih, do - li - nah s ko - nji - či dr -
 3. Ko svet še po - či - va, vse ti - ho še

- ljon, ve - se - lje e - na - ko mi i - ščeš za -
 dram, in zra - ven si trobim naj - lep - še, kar
 spi, jaz pe - sem za - tro - bim že ju - tr - njo

- stonj.
 znam: } tra - ra - ra, tra - ra - ra,
 si:

- tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra! ra!

<p>4. Po noči pa kaže
mi lunica pot,
zagodim ji v plačo
prelepo brez zmot:
trara!</p>	<p>6. Tako se brez mira
okoli drevim,
pač reči ne morem,
kam neki hitim:
trara!</p>
<p>5. Če skrije se solnce
in tudi vihar,
zatrobim veselo,
da zanj mi ni mar:
trara!</p>	<p>7. Ko pridem v deželo,
kjer potnikov ni,
še enkrat k slovesu
naj rog se glasi:
trara!</p>

Mladi vojaki.

V koraku. *Po franc. napevu.*

A.

1. Mi smo vo - ja - ki, ko - re - nja - ki, ka - kó nas

gle - da - jo lju - dje! Pa pra - vi - jo: To so ju -

na - ki, ki se ni - ko - gar ne bo - je.

Koračnica; krepko. *Emil Adamič.*

B.

1. Mi smo vo - ja - ki, ko - re - nja - ki, ka - kó nas
3. Ko mi vih - ti - mo bri - dke me - če, ni smr - ti,

gle - da - jo lju - dje! Pa pra - vi - jo: To so ju -
ne kr - va - vih ran; če te - če kri iz no - sa

na - ki, ki se ni - ko - gar ne bo - je. 2. Ve - li - ke
te - če; ka - kó je lep vo - ja - ški stan! 4. Ko bomo

de - la - mo ko - ra - ke, pred na-mi bo-ben ro-po-
pa ke - daj do - ra - sli, že - le - zo bo, kar zdaj je

ta; pa - pir-na - te so na - še ča - ke in pu - ške
les; ko bo-do dru - gi kra-ve pa - sli, vo-ja - ki

na - še iz le - sa, pa - pir - na - sa.
bo - mo mi za - res, ko bo-do res.

Jožef Stritar.

Božič.

Polagoma, mirno.

Narodni napev.

1. Bo-žič; naj - sve-tej - ši v le - ti sta-rim

ti in mladim dan! praznik, ki ga do-ži-

ve - ti vsak že - li si kri - sti - jan.

*Polagoma, pobožno.**Po starem cerkv. napevu.*

B.

1. Bo-žič, naj-sve-tej-ši v le-ti sta-rim
2. Sem, po-bo-žni, pri-hi-ti-te, ču-dež
3. An-gel-ci po-jó v vi-ša-vi: Čast Bo-

ti in mla-dim dan! pra-znik, ki ga do-ži-
ve-lik se go-di; po-kle-kni-te in mo-
gú, člo-ve-štvu mir! Da Zve-li-čar-ja po-

ve-ti vsak že-li si kri-sti-jan.
li-te, de-te v ja-sli-cah le-ži.
zdravi, kralj pri-šel je in pa-stir.

4. Jožef in Marija mati
dete gledata ljubó;
volek in osličk uhati
vanje dihata gorkó.

Jožef Stritar.

Tepežnica.

*Veselo, hitro.**Emil Adamič.*

Šip, šap, zdaj je te-pe-žni dan.

Re-ši se, re-ši, pa me u - te - ši!

Šip, šap, *mf* daj mi de - nar-ca kaj,

Bog ti daj sve - ti raj! Šip, šap!

Aj, na okna . . .

Zmerno. *Po narodnem napevu.*

A. *mf* 1. Aj, na o-kna, tja na o-kna dih-ni-

la je zi - ma, ro-že je na njih pu - sti - la, ki jih

p mnogo i - ma, ki jih *pp* mnogo i - ma. *ritard.*

*Kakor mazurka.**Emil Adamič.*

B. *mf*

1. Aj, na o - kna, tja na o - kna

 f *mf*

di-hni - la je zi-ma, ro - že je na njih pu-

 f

sti - la, ki jih mno-go i - ma.

*Lahko.**Dom. Serajnik (ml.)*

C. *f*

1. Aj, na o - kna, tja na o - kna di-hni - la je
3. I - vo pa se sme-je ro-žam, o - kno Vam od-

 f

zi - ma, ro - že je na njih pu-sti - la, ki jih mnogo
pi - ra, ro - že mr-zle, ha - lje be - le z dihom ust raz-

 mf

i - ma. 2. Ro - že, ro - ži - ce stu - de - ne,
di - ra. 4. Ko spet da-hne ve - trič mla - čni

le cve - ti - te da - lje, kma - lu z bu - rjo
vi se za - sol - zi - te, pa cve - ti - cam

vam na - pra - vim tr - de, be - le ha - lje!
le - pšim v o - knu prostor na - re - di - te!

5. Smeje se skoz okno Ivo,
v divjo burjo gleda,
zima mrzla pa razsaja,
od togote bleda.

Andrej Rapč.

Opomba. Zadnja kitica se poje do znamenja *, tam je torej konec pesmi.

Pri peči.

Polagoma.

Dom. Serajnik (ml.)

1. Pri gor - ki pe - či tu se - di - mo, o - tro - ci,
3. Mi pa na gorkem tu se - di - mo, naj tu - li

vsi le - pó do - ma, pa gle - da - mo skoz o - kno
se - ver, sneg naj gre; saj ve - mo, da za hu - do

zi - mo, ka - kó raz - gra - ja in di - vja. 2. De - be - lo
zi - mo pomlad ve - se - la ča - ka že. 4. Da nam pa

me - te, ve - ter bri - je in tu - li, dih njegov je
čas pri - jet - no mi - ne, pra - vlji - ce zdaj si pra - vi -

mraz; sr - di - to ve - je dre - vju
mo: En o - če je i - mel tri

ritard.
vi - je, mi - ka - stil rad bi tu - di nas.
si - ne, zdaj si u - gan - ke sta - vi - mo.

Jožef Stritar.

Predice.

Veselo. *Fr. Serajnik.*

A. *p* *mf*

1. Za ko - lo - vrat se - de - mo, za - vr - ti - mo,

pre - de - mo, nit gre gla - dko iz - pod pal - ca,

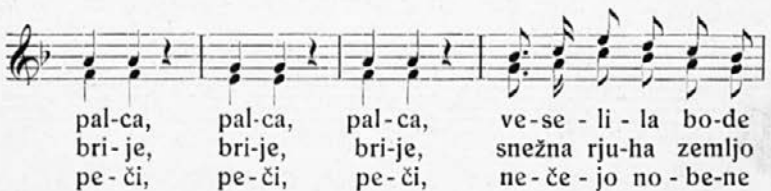

Kakor mazurka.

Dr. G. Ipavie.

1. Za ko - lo - vrat se - de - mo,
2. Tu le - pó se gre - je - mo,
3. Pra - vlji - ce si pra - vi - mo,

tkal - ca, tkal - ca, tkal - ca.
 kri - je, kri - je, kri - je.
 re - či, re - či, re - či.

4. Zdaj kolesa vstavite,
 spat lepó se spravite!
 Lahko noč! pa sladko spite,
 jutri zgodaj spet vstanite!

Jožef Stritar.

Sneg.

Zmerno-veselo. *Po nemškem napevu.*

Ju - hé, ju - hé, ju - hé, sneg pr - vi pa - da
 že! Na po - lje, tra - to, vrt in lop po - tre - sa li - stje
 lju - bi Bog, da zdaj, ko mraz gro - zi ske - leč, ne
 ze - blo bi ra - stlin preveč. Čuj, lju - bi pr - vi

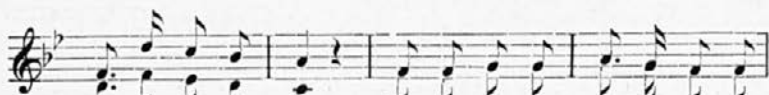
Anton Funtek.

Na ledu.

*Veselo.**Dr. G. Ipavie.***B.**

1. Sneg po - kri - va vse po re - du:
 2. Do - li, go - ri, ka - kor ve - ter,
 3. A - ko že ne - sre - ča ho - če,

polje, hrib in gaj; mi pa dr - sa - mo po le - du,
 Videk, Blaž, An - drej, Jo - že, Tonče, z Minko Pe - ter,
 da se kdo zva - li, sram ga bo - di, kdor se jo - če,

mi pa dr - sa - mo po le - du, mi pa dr - sa -
 Jo - že, Tonče, z Min - ko Pe - ter, Jo - že, Tonče,
 sram ga bo - di, kdor se jo - če, sram ga bo - di,

mo po le - du, da je kaj, da je kaj, da je
 z Minko Pe - ter, vsi, ju - hej! vsi, ju - hej! vsi, ju -
 kdor se jo - če in kri - či, in kri - či, in kri -

kaj, da je kaj, da je kaj.
 hej! vsi, ju - hej! vsi, ju - hej!
 či! in kri - či! in kri - či!

4. Pasti res na skorji trdi
 ni prijetno baš,
 a nikar se mi ne srdi
 Videk naš!

5. Prvič ne in zadnjič tudi
menda nisi sel;
nič na tleh se nam ne mudi,
saj si cel! . . .
6. Huj, kako v ušesa reže,
toda nam je všeč!
Kogar zebe, pa naj leže
spat za peč!
7. Doli, gori, kakor veter
Videk, Blaž, Andrej,
Jože, Tonče, z Minko Peter —
vsi juhej!

A. Funtek.

Ptice po zimi.

Zmerno.

Hrvaški narodni napev,

1. Vra-na vpi-je: kra, kra, kra! mr - zla
2. Vrabec po-je: živ, živ, živ! to - li-
3. De si - ni - ca: fuj, ci, fuj! de - ček

- zi - ma je pri - šla. Sla-ba zdaj za me bo
ko, da še sem živ; moj že - lod-ček prazen
lju - bi, čuj me, čuj! Daj mi ka - ko zr - ne-

- ta, več-krat bo-dem stra-da - la.
je, ves od mra-za tre-sem se!
ce, vr - nem ti na pomlad vse.

4. Brglez, zeba, kos, strnad,
so pri nas, jih tare glad,
in še druge ptičice
nikdar nas ne zapusté.
5. Smili torej se jih zdaj,
živeža jim malo daj!
In spomladi s petjem te
ptičice razveselé.

Zdravko.

Siromak.

Zmerno.

Fr. Serajnik.

1. Kaj, de-ček, gle-daš me de - be-
2. Lju - dje i - ma - jo dom in nji-
3. Po sve - tu sem se ve - dno vbi-

- lo? Sem star in ne po - se - bno lep; zgu-
ve, vr - to - ve, trav - ni - ke in les; o
jal, pod tu - jo stre - ho tru - den spal; po

- ba - no če - lo, li - ce ve - lo i-
po - ti mo - je so ko - pri - ve, cve-
zi - mi sem se v plašč za - vi - jal, ki

mam in že na pol sem slep.
ti - ca tu - di kte - ra vmes.
mi ga mož je vsmi-ljen dal.

4. Tu vidiš, deček, siromaka,
ki je bridkosti mnogo vžil;
tam gori me plačilo čaka,
tam bom se večno veselil.

Jožef Stritar.

Lip a.

Polagoma, zdržano.

Davorin Jenko.

1. Li - pa ze - le - ne - la je tam v di - še - čem
s cvetjem me po - si - pa - la, djal sem, da sem
3. Pti - či - ce je mi - lje - na v sen - či - co va -
ka - dar le - žal sem pod njo, me je o - hla -

- ga - ju, }
v ra - ju! } 2. Ve - je raz - te - za - va - la
bi - la; }
di - la. } 4. Zdaj pa mi je re - vi - ca

- k ne - bu je vi - so - ko, me - ni pa je
sko - ro o - ve - ne - la, cve - tje, li - stje

ná - njo sve - ti Ju - ri ple - za.
 cvet na pot - ni - ka se vsi - pa.
 to - pla gre - je njo o - ble - ka.

O. Zupančič.

Štirje letni časi.

Živo.

Emil Adamič.

1. Ze - le - ni spet so vr - ti, tra - te, de - hté cve -
 2. Na po - lju ži - to ru - me - ne - va, pri - pe - ka
 3. Že s trt se sla - dko grozdje smeje, tr - ga - čev

ti - ce v me - hkem hla - di, gla - sé se
 soln - ce, ve - ne cve - tje, na dre - vju
 se raz - le - ga pe - sen, ru - me - no

pli - či - ce kri - la - te, na - sto - pek je po -
 sa - dje do - zo - re - va, do - spe - lo je po -
 li - stje pa - da z ve - je, do - spe - la k nam je

mla-di, na - sto-pek je po - mla - di!
 le - tje! do - spe - lo je po - le - tje!
 je - sen, do - spe - la k nam je je - sen!

4. Ledena sapa zunaj hruje,
 veselja več priroda nima,
 sneži in potok zamrzuje —
 otroci, tu je — zima!

Janko Leban.

Divji mož.

Pripovedovaje, udobno.

Emil Adamič.

1.-2. Di-vji mož, ko - sma-ti mož, } tri do - li - ne
 hi - ši - co si

je o - gra - dil: To bo vrt moj, nanj si rož
 je se - zi - dal: Tu - kaj mir - no ži - vel boš,

in so - vi - čja bom na - sa - dil, bom na - sa - dil.
 kdo ti ne bi zdaj za - vi - dal, zdaj za - vi - dal!

Nekoliko hitreje.

2. Plu - ga ni - ma, ne bra - ne, kar z ro - ka - mi
4. V iz - bi-co ve - sel je šel, a - li ko se

- prst rah - lja si, kar sto - ri - le so ro - ké,
v njej zrvnal je, v strop z glavo se je za - del,

- to z no - ga - mi po - tep - ta si, po - tep - ta si!
in ves dvo - rec mu razpal je, mu raz - pal je!

5. Šel na jezero je pit,
a na brado je pozabil;
mož povodni, v kotlu skrit,
za kodéljo ga je zgrabil.
6. „Joj“, zajavka divji mož,
„za nezgodo gre nezgoda!“
a vodnar: „E, kaj se boš!
Ni nezgoda, le neroda!“

O. Zupančič.

Popotnica vojaška.

Gredé.

Narodni napev.

1. Le - ži, le - ži rav - no po - lje, po po - lji
2. Hoj, ho - la! ho - la! fan - tje vi! Ka - mo ste
3. Zdaj z Bogom vsi pri - ja - te - lji, vi, bratje,

be-la ce-sta gre; po ce-sti krep-ko sto-pa-
 se na-me-ni - li? Se ho-če - te po-dat' od
 sestre, sta-ri - ši! Na voj-sko gre-mo zdaj za

jo, pre - le - pi mla - di fan - tje so.
 nas, ki lju - bi - mo iz sr - ca vas?
 vas, mo - go - čen voj - vod kli - če nas.

4. Slovenci zdravi in mladi,
 smo urni kakor glive, vsi:
 imamo srce in moč,
 premagali bomo gredoč.
5. Veselo hočemo zapet!
 v Boga zaupanje imet';
 pogumno bomo streljali,
 sovražniki pa bežali.
6. Le naj ropoče in bobni,
 iz tisoč topov naj grómi;
 naj kroglje križem švigajo,
 Slovenci ne pobegnejo.
7. Pred nami pada vse okrog,
 za nas skrbi naš ljubi Bog,
 ne bode nas vlovila smrt,
 da b' ravno pekel bil odprt.
8. Mladenči srčni bodimo!
 Bog Sabaot nas var'val bo:
 sovražnika požene strah
 pred nami kakor veter prah.

Lavdon.

Lahno, zdržano.

Narodni napev.

1. Sto - ji, sto - ji tam Be - li - grad, za gradom
 2. Tam Lavdon voj - vo - da sto - ji, kr - va - vi
 3. O - ša - bni Turk se mu sme - ji in Lav - do -

- te - če rde - ča kri, za gradom te - če rde - ča
 meč v rokah dr - ži; on če i - me - ti Be - li -
 nu tak' go - vo - ri: Si pri - šel me - ne ti ča -

- kri, da b' gna - la mlin - ske kam - ne tri.
 grad in tur - ško voj - sko po - kon - čat!
 stit, al' pri - šel zaj - cev si lo - vit?

4 Nisem prišel zajcèv lovit,
 al' prišel tebe sem častit:
 s svinčen'mi zrni te kropil
 in s črnim prahom bom kadil.

5. Cesarske puške pokajo,
 se turške gospe jokajo,
 cesarske bombe mečejo,
 se Turki z grada vlečejo.

6. Glej, tak' mogočni Lavdon je
 premagal vse sovražnike;
 in dokler Beligrad stoji,
 naj slava Lavdonu slovi.

Popravki in dostavki:

Pod pesmijo „Srce — oltar“ na str. 6. je izostalo ime pesnikovo »Anton Medved«.

Pri pesmi „Moj dom“ na str. 43. sta izostali zadnji kitici, in sicer:

3. Glej, rože domače najlepše cveto,
in ptički domači najslaje pojo.
Prijatelji naši so polni srcá,
ljubezen, zvestoba le biva doma.
4. Doma preživeti si dneve želim,
umreti se tudi doma ne bojim;
v domači gomili se spava sladkó,
mi bratje, sestrice rahljajo zemljó.

Andrej Praprotnik.

Na str. 68. stoj v pesmi „Večerno solnce“ v 3. taktu od zgoraj

	namesto	
zi - ra		zi - ra
či - vat		či - vat

VSEBINA.

	Stran		Stran
Bog	3	Drevo v cvetu <i>A, B</i>	33
Hvaljen bodi Jezus Kristus.		Vrtec. <i>A, B, C</i>	35
<i>A, B</i>	3	Majnikova. <i>A, B</i>	36
Pred poukom	4	Seno	38
Po pouku	5	Na vse zgodaj. <i>A, B</i>	39
Srce — oltar	6	Veverici. <i>A, B</i>	40
Tvoj angel	6	Naša vas. <i>A, B</i>	42
Na poti v šolo. <i>A, B</i>	7	Moj dom. <i>A, B</i>	43
Hej, telovadci!	9	Zadovoljni kmetič	45
V šoli	10	Božji volem. <i>A, B</i>	46
Bolni tovariš. <i>A, B</i>	10	Vprašanje solnčecu	47
Jutro	12	Kadar solnce zjutraj vstane	49
Škrjanček poje	13	Oltar	50
Jutranja molitev	14	Kje je ljubi Bog doma?	51
Veselo dete. <i>A, B</i>	15	Prepelica	53
Matī. <i>A, B</i>	17	Mak	54
Tožba po materi. <i>A, B</i>	18	Oblaka	55
Pripovedka o nosku	20	Po jagode. <i>A, B</i>	56
Priroda. <i>A, B, C</i>	20	Malin. <i>A, B</i>	57
Velikonočna. <i>A, B</i>	23	Črno kravo, molzo našo	58
Vrnitev pomladi. <i>A, B</i>	24	Pastirček	59
Pomladanska. <i>A, B</i>	26	Kravica prodana	60
Rožici	28	Koklja	61
Dekle in roža	28	Golobčku. <i>A, B</i>	62
Trobentici. <i>A, B, C</i>	29	Zvečer	64
Prva vijolica. <i>A, B</i>	32	Zvonikarjeva	65

	Stran		Stran
Predice. <i>A, B</i>	82	Sneg	84
Lahko noč. <i>A, B</i>	66	Na ledu	85
Večerno solnce	68	Ptice po zimi	87
Veseli hribček. <i>A, B</i>	69	Siromak	88
Pri dobri gospodinji	71	Lipa.	89
Po jabolka! <i>A, B</i>	72	Da mi biti je drevo	90
Postiljonska. <i>A, B</i>	74	Štirje letni časi	91
Mladi vojaki. <i>A, B</i>	76	Divji mož	92
Božič. <i>A, B</i>	77	Popotnica vojaška	93
Tepežnica	78	Lavdon	95
Aj, na okna. <i>A, B, C</i>	79	Živi, svetli cesar naš!	96
Pri peči	81	Cesarska pesem	97

Zaznamek začetkov pesmi

po abecednem redu.

	Stran		Stran
Aj na okna, tja na okna	79	Kakó je hiša strašno pra-	
Bodi mi zdrava, rožica		zna	18
zala	28	Kakó ti je, Andrejče?	
Bog ohrani, Bog obvari	97	Bolje?	10
Božič najsvetejši v leti .	77	Kdo me neki rad ima?	15
Burja počiva, megla beži	26	Kdo ti daje sladke sanje?	6
Črno kravo, molzo našo	58	Kdor telovadec je, temu	
Čurimuri božji volek . .	46	se zna	9
Da mi biti je drevo .	90	Kje solnčece moje . .	47
Danes zopet mi posneta	20	Kjer lepo sveti se nebó	51
Dete revno, dete malo .	17	Ko dan se zaznava . .	65
Divji mož, kosmati mož	92	Ko gledam spomladi . .	33
Dva oblaka, rodna brata	55	Koklja biti težek stan .	61
En hribček bom kupil .	69	Korakal vroč poletni dan	71
Golobček ti, prijatelj moj	62	Ko zjutraj se zbudim .	3
Jabolka, to dobro vemo	72	Leži, leži ravno polje .	93
Jagode so zrele že . . .	56	Lipa zelenela je . . .	89
Juhé, juhé, juhé	84	Ljubi Bog, zahvalim Te	14
Juhejsa, juhaj	36	Mak, mak, mak	51
Kadar solnce zjutraj vstane	49	Malin pravi: klip, klip,	
Kaj, deček gledaš me		klop	57
debelo	88	Mi smo vojaki, korenjaki	76
Kaj maram, da nimam pa-		Molitev drobne pličke .	64
lače	45	Najlepše življenje ima po-	
Kaj mudiš me, oj zeleni	7	stiljon	74
Kak lepo se solnce ozira	68	Na planico koza naša .	59

	Stran		Stran
Na vse zgodaj prišlo	39	Škrjanček poje, žvrgoli	13
Obšla sem vso okolico	32	Tebi kliče, večni Oče	4
Ped pedi, ped pedi	53	Ti tam šesti v drugi klopi	10
Po koncu, po koncu za- spanci	12	Trobentaj no, trobentica	29
Pri gorki peči tu sedimo	81	Tvoja duša, ljubo dete	6
Roža na vrtu zelenem sedi	25	Večno slavo Ti pojemo	5
Seno dišeče grabimo	38	Veličanska si природа	20
Sneg pokriva vse po redu	24	Veter lahek je z drevesa	40
Spet se je blaga vrnila pomlad	85	V dolinci prijetni	43
Stojé na holmu hiše tri	42	Vrana vpije: kra, kra, kra,	87
Stoji, stoji tam Beligrad	95	Vsako jasno noč	50
Svetlo solnce se je skrilo	66	Vse zeleno, vse cvetoče	23
Svoj vrtec preljubi prav rada imam	35	Za kolovrat sedemo	82
Šip, šap	78	Z Bogom začni vsako delo	3
		Zdrava, sivka, srečno hodi	60
		Zeleni spet so vrti, trate	91
		Živi, svetli cesar naš	96

Izdajatelj pričujočega »Šopka« priporoča p. n. šolskim oblastvom, učiteljem in sploh vsem, ki se zanimajo za našo mladino in za glasbo, svojo spevoigro

„Letni časi“

dvo- in triglasni zbori s samospevi, dvospevi ter z deklamacijami za spremljevanje na klavirju ali harmoniju.

Cena partituri 3 K 20 h, samo „Besedilu“ 24 h.

Nekoliko časnikarskih in drugih glasov o spevoigri „Letni časi“:

Mit umsichtigem Auge hat der unermüdete Jugendschriftsteller A. Kosl eine große Lücke in unserer slovenischen Jugendliteratur wahrgenommen und durch rüstige Tat gleich Abhilfe zu schaffen gesucht, indem er der Lehrerschaft und der Schuljugend ein Werk darbot, das geeignet ist, in den Kindern die Liebe und Anhänglichkeit zur Schule zu nähren und somit auch den innigen Kontakt zwischen Schule und Volk wachzuerhalten, vielfach wohl auch erst wachzurufen — zum Wohle des Volkes und zum ersprießlichen und gedeihlichen Wirken der Schule.

„Südt. Presse“, 1905, št. 34.

Prepričani smo, da se bo spevoigra „Letni časi“, kjerkoli jo praktično uporabijo, in to naj bi se mnogokrat, in če le mogoče, vsaj na vsaki večji šoli zgodilo — povsod prav lepo obnesla ter vzbudila v poslušalcih in uprizoriteljih zadovoljstvo... Ni samo koristno mladino navajati le k delu, temveč tudi k pametni in koristni zabavi... Želeli je, da bi se jih mnogo našlo, ki bi s pridom segli po spevoigri, katero s tem najtopleje priporočamo.

„Učit. Tov.“ 7a l. 1905, št. 19.

Šolska veselica v Kamniku se je vršila dne 12. dec. v prostorih oudotnega kopališča. Uprizorili so „Letne čase“, ki jih je v take namene priredil tovariš A. Kosl. Otroci so pod vodstvom tovariša E. Adamiča izvajali vse točke — pevske kakor deklamovanje — tako izborna, da je bilo občinstvo, ki se ga je kar trlo, očarano. Nekateri so bili ginjeni do solz... Zopet je šola pokazala, da stopa zavedno učiteljestvo na dan!

„Učit. Tov.“ 1905, št. 51.

Tri reči združuje to novo delo („Letni časi“) v prelepo svrhu, da bi se ljuba mladina veselila in blažila po lepo ubranem pesju, po mični godbi in živahnem deklamovanju . . . Bodi ta publikacija toplo priporočena vzgojiteljem in mladino ljubom.

„Vrtca“ 1905, št. 8.

Jako veselo iznenaden sem pregledal ti dve publikaciji (namreč partituro in besedilo spevoigre „Letni časi“). Poznam tovariša Kosija, ki si je pridobil . . . Da se pa poloti toli težavnega, gmočnih žrtev zahtevajočega dela, ne bi bil pričakoval . . . Spevoigre za mladino doslej Slovenci še nismo imeli, zato je to delo edino svoje vrste. Kosijeva spevoigra je izvirno delo, ki je vzniklo na domačih tleh. Besedilo te spevoigre je popolnoma primerno mladini, ponekod celo poetičko krasno. Kar se tiče te spevoigre v muzikalnem oziru, omenjam, da je stav docela pravilen, o tem jamči že ime D. Fajgeljna, ki je muzik, tvoretič par excellence, pa tudi ime E. Adamiča, mladega, vrlo nadarjenega in pridnega glasbenika. Oba gospoda sta Kosijev spevoigro pregledala, predno je šla v tiskarno. G. K. je v to delo vtaknil „precej stotakov kronske veljave“ ter ga je vrhutega stala stvar obilo truda! Zato naj ga podpirajo šolaka oblastva, učitelji in sploh vsi, ki se zanimajo za našo mladino in za glasbo našo.

Janko Leban v „Ljub. Zvonu“ za 1. 1905, na str. 634–635.

To lepo delo toplo priporočamo zlasti za šolarske slavnosti.

„Zvonček“ 1905 (na platnicah), št. 5.

Izdajatelj pričujoče knjižnice priporoča cenj. tova-
in tovarišicam, slavnim krajnim šolskim svetom ter
mladino ljubom sploh svojo šolskim otrokom namenjeno

Zabav. knjižnico za slovensko mladino

katere je sedaj že 12 zvezkov zagledalo beli dan.

Ta mladinski zbornik prinaša našim mladim ljudem dokaj primerne
tvarine v daljših in krajših, v pesniških in prozaičnih spisih, kakor narodnih
pravljic, basnij, legend, pregovorov, raznih gospodarskih in drugih nasvetov,
kratkočasnic itd., torej gradiva, ki ne zanima samo otrok, marveč je i za
odraslo preprosto ljudstvo koristno in izpodbudno berilo. Cena snopiču je 1e
30 h, oz. 33 h s poštnino vred.

Pozor na notranjo stran ovitka.